

Muzaffer İzgü

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

3

ÖZYÜREK

muzaffer izgü

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

ÖKKEŞ LUNAPARKTA
ÖKKEŞ KURT AVINDA
• ÖKKEŞ BALIK AVINDA
ÖKKEŞ KAPICI
ÖKKEŞ İŞPORTACI
ÖKKEŞ BAHÇIVAN
ÖKKEŞ OTOPARKTA
ÖKKEŞ MAÇTA
ÖKKEŞ DOLMUŞÇU
ÖKKEŞ DENİZDE

ISBN 975-476-054-3

9 789754 760545

Nuruosmaniye Cad. No
Cağaloğlu - İstanbul
Tlf.: 0.212. 513 64 17 -
Faks : 0.212. 520 22 85
www.ozyurekyaylnevi.com

Muzaffer İzgü

Ökkeş Balık Avında

Ökkeş Serisi: 3

ISBN: 978-975-476-054-3

Sertifika No: 12459

© Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.

İstanbul, 2013

Kapak: Süleyman Özkonuk

İç resimler: Bora Özen

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Çiftelhavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi

No: 8 Topkapı/İstanbul Tlf: (212) 501 97 57

Sertifika No: 12088

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince

Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

ÖZYÜREK YAYINEVİ

Nuruosmaniye Cad. No:8 Cağaloğlu-İstanbul

Tlf: (0212) 513 64 17 Faks: (212) 520 22 85

www.ozyurekyayinevi.com

Muzaffer İzgü
ÖKKEŞ BALIK AVINDA

ÖZYÜREK YAYINEVİ

MUZAFFER İZGÜ

Muzaffer İzgü, 29 Ekim 1933 günü Adana'da doğdu. Yoksul bir çocukluk geçirdi. Çeşitli işlerde çalışarak eğitimine devam edebildi. Yoksul çocukluk günlerini, sinemaya da uyarlanan "Zıkkımın Kökü" adlı kitabında anlattı. Diyarbakır İlköğretmen Okulu'nu bitirdi ve 1979'da kendi isteğiyle emekli oluncaya kadar Türkçe öğretmenliği yaptı. Emekli olduktan sonra İzmir'e yerleşti ve yalnızca yazılarıyla ilgilendi.

İlk mizah yazıları Akbaba dergisinde yayımlandı. Özel tiyatrolarda, radyolarda yayımlanan oyunları ve skeçleriyle ün yaptı. İlk romanı, "Gecekondu" adlı eseridir. Toplumun aksayan yönlerini mizah öğelerinden de yararlanarak okurlarının ilgisine sundu. Bazı eserleri televizyona uyarlandı. Adı, İzmir'in Alsancak semtinde bir sokağa verilmiştir.

Ödülleri

- 1977 Nasrettin Hoca Gülmece Öykü Yarışması Üçüncülük Ödülü (*Hıdır Baba*)
- 1977 Akşehir Ulusal Gülmece Öyküsü Yarışması Üçüncülük Ödülü
- 1977 Milliyet Sanat Dergisi Gülmece Öykü Yarışması İkincilik Ödülü (*Anayasa, Hangi Anayasa*)
- 1978 Türk Dil Kurumu Öykü Ödülü (*Donumdaki Para*)
- 1980 Bulgaristan Altın Kirpi Ödülü (*Dayak Birincisi*)

Ökkeş'in babası şöyle bir havaya baktı, sonra kendini yokladı, iyiydi. Öksürüğü geçmiş, başının ağrısı da dinmişti. Kendi kendine:

"Yarın şöyle bir balığa çıksak acaba nasıl olur?" diye söylendi.

Avluda, bir aşağı bir yukarı giderek karar vermeye çalıştı.

"İyi olur," dedi kendi kendine. "Şöyle on beş, yirmi kilo balık yakalarsak, hem biz yeriz, hem de köylüye satarım."

Kararını verdikten sonra, Ökkeş'e seslendi:

"Ökkeş! Oğlum Ökkeş."

Ökkeş ve arkadaşları bir çitin dibinde oturmuşlar, şarkı söylüyorlardı. İçlerinden en çok bağırان da Ökkeş'ti... Ağzını kovan gibi açıyor, gücünün yettiği kadar bağırıyordu. Koroda, hiçbir çocuğun sesi, onun kadar gür değildi. Bir bağırışı vardı ki...

"Kuşlar uzaklarda uçar,
Birbiri ardınca kaçar."

Kuşlar, yukarıdan Ökkeş'in bu avaz avaz bağırان sesini duyunca, zaten hepsi top mermisi gibi uçuşuyorlardı. Arkadaşları:

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

"Az yavaş Ökkeş," dediklerinde, o duymuyordu. Gözlerini kapamış, dilini alt damağına yapıştırmış, boyuna bağıırıyordu.

Çocuğun biri:

"Ökkeş baban çağırıyor," dedi.

Ökkeş, kendini öyle kaptırmıştı şarkıya, arkadaşının dediğini ne duydu, ne de gördü. Gözleri kapalı, durmadan bağıırıyordu:

"Denizde bakıp bakıp şaşar,
Uçun kuşlar avcı geldi..."

Avcı gelmedi, ama Ökkeş'in babası geldi. Çocukların başında dikildi, durdu. Oğlunu öyle, ördek gibi ağzını açmış avaz avaz bağıırır görünce:

"Allahım sen bana sabırlar ver," dedi.

Oğlunu elinin ucuyla dürttü:

"Ökkeş oğlum..."

Ökkeş, bu dürtülmeyi, arkadaşlarının biri yaptı sandı. Daha çok bağıırmaya, gücünün yettiği kadar şarkıyı söylemeye devam etti.

"Oğlum Ökkeş, dur da beni dinle!"

Ökkeş duymadı...

"Kuşlar uçar denizlere

Kanat açar bizlere..."

"Oğlum, bırak kanat açmayı, bak beni dinle!"

"Biz uçup gidiyoruz,"

Selam olsun sizlere..."

Arkadaşları:

"Ökkeş baban geldi, baban," dediler.

Ökkeş:

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

“Selam olsun sizlere...”

Selam olsun sizlere...”

“Oğlum bırak şu selamı sabahı, kalk beni dinle...”

Arkadaşlarından biri dayanamadı. Ökkeş’in burununu sıkınca, Ökkeş zıplayıverdi havaya... Birden babasını gördü.

“Bubaa!” diye bağırdı, ama kimse onun sesini duymadı.

Ökkeş yineledi:

“Bubaa!”

Sesi çıkmıyordu.

Babası:

“Tabii,” dedi. “Öyle saatlerdir kargalar gibi bangır bangır bağıırırsan sesin çıkmaz işte böyle... Haydi bakalım gel benimle, kayığı onarmaya gideceğiz...”

Ökkeş kafasını salladı. Babasının ardına düştü. Durmadan sesini kontrol ediyordu. Babasının yanındayken:

“Bubaaa,” diye bağıırıyordu, ama sesini ancak kendi duyuyordu.

Oturup ağlamaya başladı. Babası ancak avlunun kapısına varınca oğlunun gelmediğini fark etti. Döndü, geriye baktı. Ökkeş yoldaki taşın üzerine oturmuş, ağlıyordu.

“Hay çocuk hay!”

Yürüdü, oğlunun yanına geldi:

“Niye ağlıyorsun oğlum?”

Ökkeş, ağzını kova gibi açmış, içini gösteriyordu. Babası sordu:

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

“Dişin mi ağrıyor?”

Ökkeş, hayır anlamında başını salladı.

“Ha oğlum, dilini mi ısırдың?”

“Cık,” etti Ökkeş.

“Peki niye ağlıyorsun?”

Ökkeş, parmağıyla yanağını göstermeye çalışıyordu.”

“Buba,” diyor, sesi çıkmıyordu.

“Üzülme, şimdi evde biraz zeytinyağı içersin, geçer,” dedi.

Ökkeş başını hayır anlamında salladı. “Geçmez,” diyordu.

“Oğlum geçer.”

Ökkeş başını kaldırdı.

“Allahım sen bana sabırlar ver, oğlum benim sesim kısıldı mıydı, azıcık ılık zeytinyağı içerim, yumuşar ve geçer.”

Ökkeş, yine yay gibi kaşlarını kaldırdı. Babası:

“Peki, ya nasıl geçer?”

Eliyle bir çanak işareti yaptı. Çanağı yere koydu. Sonra eliyle küp işareti yaptı. Öteki eliyle de kaşık işareti yaptı. Kaşığı küpün içine daldırdı, çanağı boşalttı. Sonra ekmeğini banar gibi işaret yaptı.

“Tamam, anladım,” dedi babası. “Pekmez yiyince geçer diyorsun.”

Ökkeş, başını evet anlamında salladı.

“Haydi eve gidelim de, pekmez koysun ninen sana, bir güzel ye, bir güzel sesin açılsın.”

Ökkeş, pekmez sözünü duyunca babasından önce koşup geldi eve. Hemen küçük çanağı aldı, kaşıkla küpten beş kaşık pekmez çıkardı. Ocağın başına giderek, ocaklığın üzerindeki ekmeklikten kocaman bir ekmek parçası kopardı. Ekmeği pekmeze banıp yemeye başladı. Pekmez, ağzının iki yanına yayıldıkça Ökkeş kocaman dilini çıkarıyor, yalanıyordu. Pekmez tatlı gelince, su testisinin başına koştı. Testideki buz gibi su ağzının tatlısını alınca pekmezin başına koştı. Bir pekmeze, bir suya, koca ekmek parçasını ve sonradan koyduğu beş kaşık pekmezi daha yedi.

Kendi kendine:

"Hele bir türkü çığırayım, açılmış mı bakalım sesim," dedi.

"Kuşlar uçar denizlere

Kanat açar bizlere..."

Yo hayır, sesi çıkmıyordu. Kendi kendine:

"Az yimişim ki," dedi. "Biraz daha yiyeyim o zaman çıkar."

Çanağa beş kaşık pekmez daha koydu. Kocaman bir ekmek parçası daha aldı. Banıp banıp yemeye başladı. Bu sırada babası geldi yanına. Babası, keser, biraz tahta parçası, biraz da çivi almıştı yanına.

Oğlunu löp löp pekmezle ekmeği yutar görünce:

"Ökkeş, sen deminden beri pekmez ekmek mi yiyorsun?" diye sordu:

Ökkeş:

"Hııııı," dedi.

“Oğlum küpü tükettin desene?”

Ökkeş ağzını gösterdi.

“Oğlum açılmıştır, yeter baksana şu karnına.”

Ökkeş karnını sallayınca karnı guluk guluk etti.

“Baksana karnın guluk guluk ediyor. Haydi koy o sahanı yerine, gidelim kayığı onaralım, yarın sabah erkenden balığa çıkacağız. Sana öyle balıklar tutacağım ki...”

Ökkeş eliyle, kocaman işareti yaptıktan sonra, bu kocaman balığı yutuverdi.

“Maşallah, bin kere maşallah!” dedi babası. “Onca pekmez ekmeğin ardından bir de kocaman balığı yutacaksın ha! Kalk bakalım!”

Ökkeş, pekmez çanağını yerine koydu. Elini, ağzını suyla yıkadı. Babasının yanına geldi. Babası:

“Açıldı mı sesin?” diye sordu. Ökkeş:

“Ya a!” dedi.

“Baksana açılmış işte...”

Ökkeş hayır anlamında kafasını salladı.

“Ama ya a diyorsun?”

“Ya a çıkıyor, başkası çıkmıyor.”

“Ökkeş, deli etme beni, bak sesin çıkıyor işte.”

Ökkeş:

“Çıkıyor mu?” dedi.

Sonra da sevinçten zıplamaya başladı:

“Çıkıyor çıkıyor, sesim çıkıyor.” Babası:

“Ah seni ah!” dedi. “Pekmez yemek için sesim kı-sıldı, dedin ha? Sana şimdi ceza, bu keseri de, tahta parçalarını da sen götüreceksin kıyıya.”

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Ökkeş için her şey oyundu. Tahta parçasına at gibi bindi. Çivi torbasını koynuna soktu. Rendeyle cebine yerleştirdi. Keseri de havaya kaldırdı, sonra tahtaya vurdu:

“Deh!” dedi.

Deh dedi, ama kendi uçtu at gibi. O uçuşla köy sokaklarının arasında koşmaya başladı. Öteki çocuklar:

“Ne o Ökkeş, atın güzelini bulmuşsun, kamçın da keserden,” dediler.

Ökkeş:

“Atımın adını biliyor musunuz?” diye sordu.

Çocuklar:

“Hayır,” dediler.

“Bunun adı Yılmaz, keserden de yılmaz, rendeden de...”

Cebinden rendeyle çıkardı çocuklara gösterdi:

“Bakın,” dedi. “Biz şimdi bubamla deniz kıyısına gideceğiz, bu rendeyle, bu tahta atı yontacağız, sonra kayık yapacağız.”

Arkadaşları:

“Kayık mı?” diye sordular.

Ökkeş:

“Evet,” dedi.

“Ama bu tahtadan kayık çıkmaz ki...”

Ökkeş güldü:

“Onarma onarma,” dedi. “Kayığımızı onaracağız, yarın bubamla balığa çıkacağız.”

Arkadaşları:

“Sen de mi çıkacaksın?” diye sordular.

“Ben baş balıkçıyım...”

Atına deh! dedi, yokuş aşağı denize doğru uçmaya başladı. Tam düzlüğe yaklaşıyordu ki, ayağı bir şeye takıldı, keser bir yana gitti, at bir yana, kendi de bir yana...

“Vuy bubaaa!” diye ağlamaya başladı.

Rende karnına batmıştı. Azıcık ağladı, sonra:

“İyi ki çiviler batmadı,” dedi.

Sevindi bu düşüncesine, gülmeye başladı. Öyle gülüyordu ki, kahkahalar atıyordu. Babası onu öyle görünce:

“Oğlum niye gülüyorsun, söyle ben de güleyim?” dedi.

Ökkeş söylemiyordu güldüğü şeyi. Boyuna gülüyordu.

“Oğlum seni gıdıkladılar mı?”

“Hah hah hah haaa...”

“Allahım sen sabırlar ver, oğlum niye gülüyorsun?”

Ökkeş, gözünün yaşını sildikten sonra:

“Çivi buba çivi,” dedi.

“Ne çivisi?”

“Çivi batmadı, rende battı.”

“Nereye battı?”

“Karnıma. Hah hah hah haaa...”

Babası telaşlandı. Hemen oğlunun gömleğini sıyırdı. Rendenin battığı yer kızarmıştı.

“Allahım sen bana sabırlar ver! Yürü hadi yürü.”

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Ökkeş hiç doğru dürüst yürüyemezdi ki... Ya koşardı deli gibi, ya geride kalırdı inatçı eşekler gibi. Babası yürü der demez, balığa çıkmak sevdiği işlerden olduğundan, arı sokmuş gibi koşmaya başladı. Bir anda kıyıyı buldu. Kuma çekilmiş kayığın içine oturdu. Hemen iki kolunu kürek yaparak, sanki alnından terler akıyormuş gibi kürek çekmeye başladı.

Karşıdan bağırdı:

"Bubaaa ada gözüktüüü!"

"Oğlum ne adası?"

"Görmüyon mu buba, yarım saattir kürek çekiyorum, her yanım terledi."

Ökkeş'in bu durumuna babası alışmıştı. Çünkü Ökkeş yıllardır böyleydi. Kayığın yanına geldi.

"Haydi bakalım, madem adaya gelmişiz atla," dedi.

Ökkeş:

"Sen ipi tut!" dedi.

Kendi kendine ip atar gibi yaptı, ondan sonra aşağıya indi. İner inmez de:

"Uf anam uf!" diye bağırdı.

Ayakkabısı sandalın içinde kalmış, çıplak ayağına diken batmıştı.

"Bubaaa!" diye bağırdı.

"N'oldu yine?"

"Tiken, tiken, tiken battı."

"Allahım sen bana sabırlar ver! A oğlum ayakkabını niye çıkardın sandalın içinde?"

"Sen az giy eskimesin demiyon mu buba?"

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

“Oğlum buralarda diken eksik olmaz.”

“Hah işte, o eksik olmayan bir tiken geldi, benim ayağıma girdi. Amma birden girmedi ha!”

“Ya nasıl girdi?”

“Tiken ilkin ayağıma baktı, “bu Ökkeş’in ayağı” dedi. Sonra “batsam mı batmasam mı” dedi, dayanamadı sonunda ayağıma batıverdi. Bubaaaaa....”

“Dur ağlama dur, çıkaralım. Neresi göster bakalım.”

“Orda ki buba, bak çivi kadar.”

“Oğlum görünmüyor bile...”

“Görünmüyor mu? Bubaaaaa!”

“Allah Allah, ağlama be oğlum ağlama.”

“Nasıl ağlamam buba, nasıl ağlamam. Görünmüyor öyle mi?”

“Evet evet ama...”

“Bubaaaa!”

“N’oldu?”

“Görünmüyorsa içine kaçmıştır, şimdi mıydeme, dalağıma gider yapıştır.”

“Oğlum küçücük şeydir de ondan görünmüyordur. Şimdi ben onu çıkarırım. Hah gördüm... dur!”

“Bubaaaa!”

“Hay Allah, oğlum sen sandalın bir ucundasın, ben bir ucunda, niye bağıriyorsun?”

“Vazgeçtim buba, tiken kalsın orda. Ben akşam eve gidince Karabaş’a ayağımyı yalattır çıkarırım...”

“A oğlum, dur dur bağıırma. Haydi bakalım ne halin varsa gör. Ver şimdi sen o tahta parçasıyla keseri

bana..."

Ökkeş, seke seke keserin yanına gitti. Tahtayla beraber keseri babasına getirdi. Babası bu arada sandalı ters çevirmiş, altta su alan yeri bulmaya çalışıyordu. Oradaki çatlağa, ince bir tahta parçası yontacak ve geçirecekti.

Ökkeş:

"Buba, oraya zam yapıştırsak olmaz mı?"

Babası:

"Suyu görünce n'olur?" dedi.

"Zamklı su olur."

"Hiç zamk kalır mı orada?"

"O zaman parmağımızı tıklarız."

"Hep parmağını tıkayıp mı gideceksin?"

"O zaman ayak parmağımı tıklarım."

"Haydi bakalım, o rendeyi de ver bana..."

Ökkeş yine seke seke rendenin yanına geldi, rendeyi babasına uzattı. Babası, tahtanın ucundan keserle bir parça koparmıştı. O parçanın ucunu kayığın burnuna dayadı, rendelemeye başladı. Üçgen biçimindeki deliğe bir tahta parçasını uydurmaya çalışıyordu. Biraz yontuyor, ondan sonra yerine uyup uymayacağını kontrol ediyordu.

Ökkeş babasına bakıyordu. Babasının huyuydu. Bir iş yaparken, ağzını yana eğer, dilini de dışarı çıkarırdı. Her rendeyi sürüşünde dilini ağzının içine çekiyor, ondan sonra dışarı çıkarıyordu. Ökkeş de aynısını yapıyordu. Babası gibi, dilini rendeye uydurmuş, su içen kediler gibi dili bir gidip bir geliyordu.

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Babası, rende işini bitirince dili ağzının içinde kalıyordu, ama Ökkeş'in dili durmuyordu. Babası gördü:

"Ne var Ökkeş? Niye dilin öyle bir girip bir çıkıyor?"

"Rende yapıyorum buba, rende."

"Dilinle mi yapıyorsun rendeyi?"

"Buba be, burayı çamurla sıvasak olmuyor mu?"

"Oğlum hiç çamur suda durur mu?"

"Durmaz."

"Öyleyse?"

"Ne öyleyse?"

"Yani öyleyse çamuru mu sürelim diyorsun?"

Babası bir süre sonra Ökkeş'e:

"Oğlum bu ne bu?" diye sordu.

Babası denizi gösteriyordu.

"Ha o mu?"

Ökkeş güldü.

"Ha o mu? O mu buba?"

"Evet, buna ne denir?"

"Bilmiyon mu buba? Aboooov bubam adını unuttu-muş. Şimdi sen buna ne denir bilmiyon mu buba?"

Deniz deniz, deniz..."

"Maşallah bildin."

"Niye unuttun buba?"

"Oğlum, ben onun deniz olduğunu biliyorum, amma sen bilmiyorsun."

"Bilmiyor muyum, deniz değil mi yoksa onun adı?"

"Deniz oğlum deniz..."

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

"Haa deniz..."

Ökkeş'in babası kafasını salladı:

"Peki deniz ne demektir?"

"Hoppala. Deniz, deniz demektir buba..."

"Oğlum deniz yani nedir?"

"Deniz nedir? Deniz nedir? Deniz şeydir buba, deniz gibi denizdir..."

"Oğlum yani neden yapılmıştır?"

"Tuzdan."

"Oğlum hiç tuzdan yapılır mı?"

"Biberden mi yoksa?"

"Oğlum deniz sudur."

"Aboov, sen denizin sudan yapıldığını bilmiyor muydun buba?"

"Ah yarabbim hiç bilmez olur muyum? Sen bilmiyorsun. Bilmiyorsun da onun için sandalın altına yok çamur sürelim, yok zank sürelim diyorsun. Su onu iki dakika dayandırmaz."

Ökkeş'in babası, sandalın deliğini yamamıştı. Yalnız burun tarafında küçücük bir delik daha vardı. Bu kez, onu yamamak için sandalın burun tarafına geçti. Tahtadan bir parça kopararak, rendelemeye başladı.

"Bunu da yaparsak tamam Ökkeş," dedi. "Yarın ağımızı alırız, azığımızı alırız çıkarız balığa..."

Ökkeş:

"Buba, pekmez de alır mıyız?" diye sordu.

"Ah seni pekmezci ah! Elbette alırız. Yalnız bu iş bittikten sonra kürek yerlerini de onarmak gerek..."

Ökkeş, denize ayaklarını sokmuştu. Bazen bir martı, burnunun ucundan uçuyor, sanki onu yakalayabilirmiş gibi kollarını havaya kaldırıyordu. Bazen de denizin içine doğru koşuyordu.

Denizden çıkıyor, bu kez bir tahta parçasını dalgaların arasına bırakıyor onu seyrediyordu. Babasıyla ara sıra çıkmıştı balığa. Ama çok uzakları hiç bilmiyordu. Örneğin, şu denizle gökyüzünün birleştiği yerde acaba hangi kentler vardı? Orada da kendi gibi çocuklar var mıydı? Sonra, babasının anlattığı o Kayalık Ada neredeydi? İçinden:

"Ah büyüsem," dedi. "Büyüsem de oralara dek gitsem. Bol bol balık avlasam, bol bol yesem..."

Kumların üzerinde koşmaya başladı. Koşuyor, tombalaklar atıyordu.

Babası onun bu durumunu görünce:

"Ökkeş, şimdi ayağına başka bir diken batıracaksın," dedi.

Ökkeş babasına güldü. Bir tombalak daha attı. Denizi, deniz kıyısını çok seviyordu. Hele, sandalın içinde şunu bunu yemeye bayılıyordu. Eve gidince ninesine söyleyecekti. Kendisine karpuz çekirdeği kavursun. Cebine karpuz çekirdeğini dolduracak, yarın babasıyla balığa çıktığında dalgalar sandalın kıyısına şıpır şıpır vurduğunda o da çıtır çıtır çekirdeğini çintecekti. Koşa koşa babasının yanına geldi:

"Buba," dedi. "Nenem bana çekirdek kavursun yarına."

Babası:

"Olur," dedi.

"Nohut da kavursun."

"Peki..."

"Bolca da ekmek alalım."

"Alalım..."

Ekledi babası:

"Sonra tavayı da alalım, bizim gaz ocağını da alalım. Tutarız balığı, temizleriz sandalın içinde... Ondan sonra bir bir kızartırız, yeriz."

Ökkeş, sevinçle yine bir tombalak attı:

"Aboooov!" dedi.

Bir tombalak daha attı, ama bu kez başı kumda vücudu havada kaldı, yere düşmedi:

"Bubaa," diye bağırdı.

Babası koştu, onu o durumdan kurtardı:

"Oğlum bir gün boynunu kıracaksın," dedi.

Ökkeş:

"Buba," dedi. "Deniz o zaman havada gibi gözü-küyor ha..."

"Bir boynun kırılırsa görürsün. Haydi bakalım, şimdi birlikte şu sandalı çevirelim..."

İkisi bir yandan yapıştılar sandala... İhlayarak çevirdiler. Babası kürek yerlerindeki ipleri onarmaya başladı. Ökkeş de bu arada yine kumların içinde debeleniyordu. Bir ara, keseri eline aldı. Kumda kocaman bir çukur açtı. Kumları yanlara yığarak küçük küçük tepeler yaptı. Çöpün birinin ucuna bir yaprak geçirdi, tepenin üstüne dikti.

"Bu bayrak!" dedi.

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Sonra yine denize koştu. Pantolonunun paçaları dizine dek ıslanmıştı. Babası:

“A oğlum,” dedi. “Nasıl kuruyacak şimdi o pantolon, sabaha dek?”

“Birlikte yatarım buba.”

“Pantolonla mı?”

“He, çabuk kurur.”

Babası başını çevirip önüne döndü. Az bir işi kalmıştı. Öteki kürek ipini de onarırsa, işi bitiyordu. Onun için Ökkeş'e:

“Haydi bakalım, aletleri topla, gideceğiz,” dedi.

Ökkeş, yine rendeyi cebine soktu, yan tarafına da çivi torbasını yerleştirdi. Bir eline keseri aldı, yarısı yontulmuş tahta parçasını da at yaptı:

“Haydi buba at huysuzlanıyor gidelim,” dedi.

“Oğlum azıcık daha işim var.”

“İyi, ben atı idare ederim. Çüüüş! Bubamın accık işi varmış.”

Sanki at durduğu yerde tepiniyormuş gibi, tepinmeye başladı. O arada ayağında ayakkabılarının olmadığını gördü. Kendi kendine:

“Ökkeş nallarını giy,” dedi.

Ayakkabılarını giydi. Yine tahtadan atına bindi.

Babası:

“Şimdi eve gidince sokağa çıkmak yok,” dedi. “Oturup beraberce ağı onaracağız.”

Ökkeş:

“Onarırız buba,” dedi.

“Böyle mi, bana hiç yardım etmedin ki...”

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

“Nasıl etmedim buba, koştum, hopladım, zıpladım, tombalak attım ya...”

“Ya ya maşallah ne yardım ya...”

Ökkeş'in babasının işi bitmişti. Sandalın etrafında bir daha dolandı. Onarılması gerekli olan yeri var mı diye baktı. Sandal tamamdı. Akşama bir de ağı onardı mıydı, sabaha karşı balığa çıkarlar, kuşluk zamanından önce de bir yığın balıkla dönerlerdi. Balıkçılığı her zaman bir ustalık sayardı. Öyle dinamitle, başka usullerle balık avlayanları her zaman ayıplar, böyle yapanlara, “Buna avcılık denmez,” derdi.

Sonra balık avcılığının ne olduğunu anlatırdı:

“Balıkçı, oltası veya ağıyla balık tutan insandır. Balıkları dinamitle sersemlettikten sonra onları bir bir su üzerinden toplamak avcılık değildir.”

Oğluna baktı. Ökkeş, çoktan gitmişti. Eve varır varmaz, daha kapıdan:

“Nene, ben acıktım!” diye bağırdı...

Ninesi, ocağa bulgur pilavını yeni koymuştu. Ökkeş bulgur pilavını çok severdi. Hele ninesi pilavı reyhan otuyla pişirmişse, dayanamaz, iki tabak üç tabak yedi... Etli pilavı daha çok severdi, ama babası çok et almazdı. Şayet etli pilav pişmişse, çanağı çorba gibi karıştırır, etleri bulur, önüne çeker, onları en son yedi. Kemik sıyrmasına da bayılırdı. İlikli kemiklerin, kaşığa vura vura iliklerini çıkarır, işte o zaman hiç kimsede taşıyacak kafa kalmazdı. Çünkü Ökkeş, o zaman yemek yiyor gibi değil de sanki demirci gibi çalışırdı. Babası:

“Oğlum başımızı şişirdin,” deyince, Ökkeş:
“Göründü buba göründü, ıhıcık geliyor,” derdi.
Bazen babası sorardı:

“Çok mu seviyorsun eti Ökkeş?” diye.

O zaman Ökkeş, ağzını açar, başını iki yana sallar:

“Immmh, ne kadar çok hem de,” derdi. “Bilyon mu buba, ben büyüyünce param çok olunca kocaman bir koyun alıp yiyeceğim.”

Babası kızardı:

“Oğlum, hiç kocaman koyun yenir mi?”

“Yinir buba. Ben onu kavururum, sonra küpe basarım, küpten kaşık kaşık çıkarır yerim.”

Avluya girer girmez reyhanlı bulgur pilavının kokusunu aldı.

“Aboooov nenem reyhanlı bulgur aşı pişirmiş.”

Ninesinin yanına koştu, iki yanağına iki öpücük kondurdu.

“Nene,” dedi. “Turşu da var mı yanında?”

Ninesi:

“Var,” deyince, Ökkeş sevincinden havaya sıçradı, başını kapının tahtasına çarptı.

“Uh aman!” dedi. Sonra da:

“Geçer geçer, hele reyhanlı bulgur aşını yiyim hemen geçer,” dedi.

Elini yüzünü yıkadı. Ocak yanındaki sofraya örtüsünü indirdi, serdi. Buz gibi su testisini de yanına koydu. Ninesi:

“Ne o Ökkeş?” dedi.

Ökkeş:

"Yemek yemiyor muyuz?" diye sordu.

Ninesi:

"A oğul, pişmedi ki daha..."

Bu sırada Ökkeş'in babasının sesi duyuldu. Babası gelmiş, avludan onu çağırıyordu.

Ökkeş dışarı çıktı. Babası ağı eline almış, elden geçiriyordu. Bir elinde naylon iple tığ vardı.

"Haydi bakalım," dedi. "Şu tıgla naylon ipi de sen al, ağın kopan yerlerini sen de benim gibi onar."

Ökkeş babasının yanına oturdu, bir elinde naylon ip geçirilmiş tığ, öteki elinde ağ, onarmaya koyuldu.

"Buba be," dedi. "Hava çok soğuk olsa, tutsak biz bu ağı üstümüze örtsek, sonra da ayağımızın baş parmağı bu ağın deliğinden dışarı çıksa çok üşür mü-yüz?"

Babası başını salladı:

"Tövbe, oğlum hiç ağdan yorgan olur mu?" dedi.

"Buba dışarıda kalmışsın, yorganın yok."

"Oğlum evimiz, yorganımız var ya?"

"Var, ama ben yok dedim, buba..."

"Hiç varken yok olur mu oğlum?"

Ökkeş, daha birkaç tığ atmıştı ki, başı kaşındı. Elini başına götürdü. Kafasında kocaman bir şişlik vardı. Bu şiş eline değer değmez Ökkeş gücünün yettiği kadar bağırdı:

"Bubaaa; kafamda ceviz çıkmış."

"Oğlum senin kafan ceviz ağacı mı ki?"

Ökkeş hemen ağlamaya başladı:

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

"Buba kafam çifte kafa oluyor..."

Babası yerinden kalktı. Ökkeş'in yanına geldi. Elini Ökkeş'in başında gezdirdi. Şişliği gördü:

"Sen kafanı bir yere çarpmışsın," dedi.

Ökkeş ağlaya ağlaya:

"Yok çarpmadım," dedi.

"Oğlum çarpmışsın. Yoksa niye böyle şişsin?"

Ökkeş, birden ağlamayı kesti:

"Buba, yoksa aklım fazla mı geliyor benim?"

Babası:

"Anlamadım," dedi.

"Şimdi aklım fazla geliyor da kafama sığmıyor, burdan taşıyor?"

"Oğlum, hiç insanın aklı fazla gelir mi, sen oranı bir yere vurmuşsun."

Ama Ökkeş, kafasını az önce kapıya vurduğunu unutmuştu. İyiden iyiye ağıtını kesip sevinmeye başladı. Hatta bu sevinçle, içeride küpten turşu çıkarmakta olan ninesinin yanına koştu:

"Neneeee!" diye bağırdı. "Bilyon mu nene, ben artık akıllanıyorum. Bak bak..."

Ninesinin elini tuttu, başında gezdirdi.

"Gördün mü ha o cevizi? O ceviz işte benim yedek aklım."

Ninesi:

"Oğlum sen az önce oranı kapıya vurmudun mı?" dedi.

Ökkeş hatırlamıştı. Yüzünü astı, babasının yanına geldi:

“Tamam buba,” dedi. “ O akıl değilmiş, kafamı kapıya vurmuştum...”

Babası:

“Haberin yok mu vurduğundan,” deyince Ökkeş:
“Cık, unutmuşum ki,” dedi.

Baba oğul hava kararınca dek ağı onardılar... Onarma işi bittikten sonra onarılmamış yer kalmasın diye baba ağı yere yaydı. Ağ kocamandı. Yarisını avlunun içine yaydıkları halde, bir yarısı katlanmış olarak duruyordu. Ökkeş'e:

“Haydi bakalım, bu yarısını duvardan aşır, bak bakalım o taraflarında da onarılmamış yer var mı?” dedi.

Ökkeş, ağı yakaladığı gibi çitten dışarıya attı. Sonra da kendi koştu dışarıya. Çıkmasıyla da:

“Bubaaa! Bir eşekle bir köpek yakaladım!” diye bağırdı.

Ökkeş, ağı dışarıya attığında, oradan geçmekte olan bir başıboş eşekle komşularının köpeği ağın içinde kalmışlardı. Eşek, çırpınıyor, anırıyor, ağdan kurtulmak istedikçe, köpek başına ne geldiğinden habersiz eşekten çok bağılıyor, havlıyordu. Onlar bağırdıkça, Ökkeş daha çok bağılıyor:

“Bubaa! Gel bak, gel ne yakaladım?” diyordu.

Babası ellerini yıkamaya gittiği için Ökkeş'in seslendiğini duymuyordu. Ökkeş, babasının gelmeyeceğini anlayınca, ağın ucundan kendi girdi içine. Onun geldiğini gören köpekle eşek daha çok bağırmaya, havlamaya, anırmaya başladılar.

"Aiiii, aiiii, aiiii!"

"Hav hav hav hav!"

"Bubaaaaa!"

Eşek ağı sürüklemeye başlamıştı. Babası yetişme- se, ağı parçalayacaktı. Köpekse, çoktan dişlerini çı- karmış, yanına kim yaklaşırsa ısırmaya hazırdı. Üste- lik Ökkeş de çıkamıyordu ağın içinden... Bir eşek, bir köpek, bir de Ökkeş ağın içinde debelenip duru- yorlardı. Bu seslenmeye, bu bağırtıya komşular çıktı- lar. Ökkeş'i o durumda görünce:

"Ökkeş, ne yapıyorsun?" diye sordular.

Ökkeş:

"Hiç! Eşekle, köpekle balıkçılık oynuyorum..."

Köylülerin sesine babası çıktı. Tam zamanında gelmişti. Az daha içeride oyalansa, köpekle eşek ağı parçalayacaktı. Köylüler hep birden, ağın orasından burasından tutarak, önce köpeği kurtardılar, sonra da yanık sesli eşeği. En sonra da Ökkeş çıktı ağın içinden...

Babası:

"A oğlum," dedi, "niye hiç dışarıya bakmadan at- tın ağı?"

"Sen at demedin mi buba?"

"Oğlum, ben at dediysem, insan çıkar bir bakar, ondan sonra atar."

Köylüler dağıldılar. Ökkeş'in babası ağı yine el- den geçirdi, bir iki yerinde kopuk vardı. Ağı içeriye götürür götürmez o kopuk yerleri onardı.

Ökkeş, ninesine:

“Nene,” dedi. “Bilyon mu ben dışarıda iki kocaman balık yakaladım. Kara balığı... Tüylü balık...”

Ninesi şaşkın şaşkın baktı:

“Oğlum hiç tüylü balık olur mu?”

“İnanmazsan bubama sor...”

Nine, sofrayı hazırlamıştı. Ökkeş ellerini yıkayıp sofraya oturdu. Hemen yemeye turşudan başladı. Acı turşu ağzını, yüzünü buruşturmuştu.

“Buuuuuu!” dedi ve kocaman bir tas su içti.

Ondan sonra tahta kaşığıyla pilava girişti.

“Oh, nenem eline sağlık, başına yağlık, bakmam ben alık alık,” deyip deyip kaşık sallıyordu pilava...

Babası:

“Oğlum çok yeme, bak gece uyurken seni sıkar,” diyordu, ama kim dinliyor ki, daha birinci lokmasını çiğnemedi tahta kaşık reyhanlı pilavın içinde oluyordu. Kaşığını kocaman kocaman dolduruyor, ağzına atıyordu. Pilav çok güzel olmuştu. Hele reyhan kokusu, en iştahsız çocuğun bile iştahını açacak gibiydi. Bir kuru soğandan ısıyor, bir turşudan ısıyor, ondan sonra ver ediyordu kaşıkları...

“Oğlum nefes ala ala ye...”

“Ala ala yiyom buba...”

Ökkeş, pilavla birlikte tas tas su içtiği için, daha sofradan kalkmadan midesindeki bulgurlar şişmeye başladı. Elini midesine götürdü:

“Oh, aman doymuşum,” dedi.

Tam karnı doyar doymaz, gözleri ağırlaştı, esnedi, uykusu geldi.

Zaten Ökkeş, daha sofradayken uyumaya başlardı. Hele sevmediği bir yemek olsun, üçüncü dördüncü kaşıktaki başı önüne düşer, fıslamaya başlardı. Ya ninesi, ya babası onun başını kaldırır:

“Biraz daha ye oğlum,” derlerdi.

Ama bugün ikisi de Ökkeş’e:

“Biraz daha ye,” demediler.

Çünkü Ökkeş o kadar çok yemişti ki, mutlaka bu akşam yine rüyasında korkulu şeyler görecekti.

Ninesi, sabunlu bezle onun elini, ağzını sildi.

“Hadi bakalım yatağına,” dedi.

Ökkeş’le ninesi ocağın pencereden tarafına yatarlardı. Babası da öteki köşede yatardı.

“Sen burada acık dikil, ben yüklükten yatağı indireyim.”

Ökkeş, ninesinin bu sözünü rüyadaymış gibi duydu. Sırtını duvara dayamıştı, ama gözleri kapalıydı. Bir bu yana, bir öteki yana sallanıyor, atlar gibi ayakta uyuyordu. Bir ara tam düşecekken babası koşup tuttuğu Ökkeş’i sarstı:

“Oğlum düşeceksin, ninen sersin, sabret acık.”

Ökkeş, anlamamıştı:

“Cık, acıkmadım buba,” dedi.

“Maşallah şimdi yedin. Şöyle dik dur da ninenin işi bitiyor.”

Ocağın üzerindeki tahta rafa konmuş lamba Ökkeş’in gözlerinin önünde bir gelip bir gidiyordu. Bir karanlık oluyordu, bir ışık oluyordu. Ökkeş’in babası:

“Haydi ana,” dedi. “Çabuk yap, düşüp bir yerini kıracak.”

Nine yatağı yapmıştı. Ökkeş duvar tarafında yatar-
dı. Babası onu kucakladı ve duvarın dibine yatırdı.
Ökkeş tam o sırada rüyasında harmandaki bir eşeğin
üzerine biniyordu. Ayağını ayırırken, babası dü-
zeltti. Ama Ökkeş, yine bacağını ayırdı.

“Oğlum, şöyle düzgün yat!”

Ökkeş bu kez ayaklarını duvara dikmişti. Ninesi
üstünü örtmeye çalıştıkça, Ökkeş ayaklarını çıkarı-
yordu. Sonunda zorla ayaklarını yorganın içine sok-
tular, yorganı başından aşırıdılar. Nine, bulaşıkları yı-
kamak için dışarıdaki taşlığa gitti, baba da ocağın
başına çökerek, kendisine çay demlemeye koyuldu.
Ökkeş’in babası çayı çok severdi. Sigara içki hiç iç-
mezdi, ama çaya dayanamazdı.

“Yarın balığa çıkarken bu küçük çaydanlığı da gö-
türmeli,” dedi. “Sabaha karşı soğukta sıcacık bir çay
çok iyi olur.”

Ökkeş durmadan bir bu yana, bir o yana dönüyor-
du. Belli ki pilavı çok yediğinden rahatsız olmuştu.
Arada bir, düşmana saldıran askerler gibi hücum ses-
leri çıkarıyor, bazen acı acı bağıriyordu. Ama ne de-
diği anlaşılmıyordu... Rüyasında, sandalları delin-
miş, orayı baş parmağıyla tıkamaya çalışıyordu. Ama
delik gittikçe büyüyor, tüm avcunu kapattığı halde,
yine de sandalın içine su doluyordu. Suyun dolması-
nı önleyemeyince bu kez başını dayadı deliğe. Rüya-

sında sandalın içinde ne yapıyorsa, yatakta da onu yapıyordu. Babası onu öyle görünce yanına gitti:

“Oğlum doğru dürüst yat!”

Ökkeş mırıldanıyordu:

“Olmaz sandal batar...”

“Oğlum sen sandalda değil, yataktasın.”

“Sandaldayım buba. Delik büyük, su çok...”

Babası baktı olmayacak:

“Hadi sen yat, ben tıkarım sandalı,” dedi.

İşte o zaman Ökkeş, doğru dürüst yattı. Çay kaynamıştı. Ökkeş’in babası, çaydanlığın kapağını açtı, içine bir tutam çay attı. Nine, bulaşıkları yıkamıştı. Elleri kurularak içeriye girdi. Baba sordu:

“Ana, çay içersin değil mi?”

“İçerim oğul,” dedi annesi...

Ökkeş’in annesi öldüğünden beri evin tüm işi bu yaşlı kadıncağıza kalmıştı. Gerçi Ökkeş bazı zaman yardım ediyordu ninesine, ama sadece su getiriyor, çamaşır günleri de ocağın altını üflüyordu. Bazen yarardan çok da zararı oluyordu. Bir keresinde kocaman kazanı devirmiş, kaynamakta olan çamaşır lar avlunun içine saçılmıştı. Zavallı yaşlı kadın, onları baştan sudan geçirmiş, baştan kaynamaya atmıştı. Hele bir keresinde, bir tavuğu kestirmek için Ökkeş’in eline vermişti de, Ökkeş kendi köylerindeki adamların hiçbirini beğenmemiş bir tavuğu kestirmek için ta öteki köye gitmiş, oradaki Kasap Emmi’ye kestirmişti. Tabii, Ökkeş’in o köye gidip gelmesi bir günü almış, tavuğu o gün yiyememişler, er-

tesi gün yemişlerdi. Üstelik Ökkeş çok geciktiği için ninesi de babası da çok korkmuşlardı. Kendisine niçin öteki köye dek gittiğini sorduklarında da:

“Sonra horoz düşman olur,” demişti.

Babası:

“Kime?” diye sorduğunda:

“Kim keserse ona,” demişti.

Fakat yaşlı kadın, torununu çok seviyordu. Onun saf hali, davranışları çok hoşuna gidiyordu. Bazen ölen gelinini, bazen ölen öteki oğullarını hatırlayıp sıkıldığı zamanlar, Ökkeş’le avunuyordu. Onu dizine yatırıyor, saçlarını okşuyor, yanaklarından öpüyordu. Gücünü, kuvvetini çoktan yitirmişti, ama evin işlerini döndürecek bir insan gerekti. Bu insanın kendisi olduğuna inanıyordu. Hiç yakınmadan tüm işleri yükleniyor, Ökkeş’le babasını yemeksiz koymamaya, kirli çamaşır giydirmemeye çalışıyordu...

Şu anda da sabahtan beri çalışmış, dizleri ağrımayaya başlamıştı.

Gerçekten bir bardak çay belki yorgunluğuna çok iyi gelecekti.

Oğlunun yanına otururken:

“Anan anam dizlerim,” dedi.

Dizlerini ovuşturdu. Oturmuşken yine kalktı, ocak başından kekik yağını alarak dizlerinin ağrıyan yerlerine sürdü. Baba, iki bardağa kıpkırmızı demlenmiş çaydan doldurmuştu. Kaşıkla şekerini karıştırıyordu ki, Ökkeş’in başı yorganın altından çıkıverdi:

“Bubaa,” dedi. “Çay mı içiyonz?”

Ökkeş'in babası, gülerek karşılık verdi:

"Sen de içer misin?"

"İçerim buba..."

"Ya uykun kaçarsa?"

"Aboov çay mı buba? Çay benim bir uykumu getiriyor, bir uykumu getiriyor ki, dime getsin buba."

Emekleyerek ocağın başına geldi. Babası, kalktı bir bardak aldı, onu da çayla doldurdu, şekerini attı, karıştırdı, Ökkeş'in eline verdi. Ökkeş:

"Vuy anam," dedi bardağı eline alır almaz...

Çay sıcaktı. Yattığı yerden bardağa üförmeye başladı. Sonra çaydan şoorp! diye bir yudum aldı.

"Amanin essah çay gibi olmuş." Babası:

"Çay da biliyom, tam çay gibi olmuş."

Ninesinden yana baktı:

"Nene, sen çayın içine kekik yağı mı kattın?" dedi.

"Yok oğlum, dizim ağrıyor, biraz dizime sürdüm."

Ökkeş boyuna, şoorp! şoorp! ederek çayını içiyor, sonra da, bir "Oh!" çekiyordu...

"Amanın pek datlıymış. İyi ki uyanmışım."

Babası:

"Nasıl uyandın?" diye sorunca, Ökkeş:

"Nerede bir kaşık sesi duysam uyanırım buba," dedi. "İsterse en derin uykum olsun."

Babası da, ninesi de güldüler. Şayet ninesi içmeseydi Ökkeş bir bardak daha çay içerdi, ama küçük çaydanlık ne yazık ki üç bardaktan fazla çay almıyordu.

Ökkeş:

“Ben şimdi yatayım mı?” diye sordu.

“Yat tabii,” dedi babası... “Yat ki sabah erken balığa gideceğiz.”

“Buba, yarın çok balık tutarsak bana bişi alıcan mı?”

Ökkeş’in babası gülerek:

“Ne, söyle bakalım,” dedi.

“Yok, ilkin de hele...”

“Bilmiyorum ki oğlum, sen ne istiyorsun?”

“Leblebili şeker...”

“Almaz mıyım ben oğluma? Alırım elbette. Haydi sen uyu!”

Ökkeş’in babası az daha oturdu, erkenden uymayı canı istemiyordu. Kalktı, şöyle köy meydanına doğru gitmek istiyordu. Belki köy odasında birileri olur, onlarla bir iki laf ederdi.

“Ben biraz dolaşayım ana,” dedi.

Ninenin de uykusu yoktu. Oğlu çıkar çıkmaz, avluya çıktı, komşu kadın Hanife Hala’yı çağırırdı. Ökkeş ona hep Hanife Hala derdi.

“Hanife, kız Hanife!” diye bağırırdı.

Ninenin sesine önce köpekler yanıt verdiler, sonra, kendi gibi yaşlı kadının sesi duyuldu.

“Ne var bacı?”

“Gel acık oturalım...”

“Torun var ya, uyudu.”

Nine bağırırdı:

“Onu da kucakla gel...”

Hanife Hala, torunu İsmail'i kucakladı, az sonra geldi. O da:

"Ay anam dizim, dizim," diye sızlanıyordu.

Ocağın başına geçtiler. Ondan bundan konuştular. Bir ara İsmail kucağında ağır gelince, tuttu onu Ökkeş'in yanına yatırdı.

İki kadın konuşmaya dalmışlardı ki İsmail ağlayarak kalktı. Hanife Hala:

"Yatsana oğlum," dedi.

"Yatıyorum da. Ökkeş benim başımı kaşıyor."

"Başını mı kaşıyor?"

"Gözüm kör olsun ki başımı kaşıyor."

Nine:

"Hadi yat yat, kaşımaz."

İsmail yattı. Ama az sonra Ökkeş'in eli geldi, İsmail'in kafasını buldu, hatır hatır kaşımaya başladı.

Çocuk:

"Bakın işte," diye ağlamaya başladı.

Nine yerinden kalktı, Ökkeş'i dürttü:

"Oğlum Ökkeş," dedi. "Ökkeş... Niye kaşıyorsun İsmail'in kafasını?"

Ökkeş:

"Auuy," diye seslendi. Sonra:

"Ben kendi kafamı kaşıyorum ki," dedi.

"Hıh," dedi İsmail. "Kendi kafasını kaşıyormuş. Benim kafamı kaşıyorsun ki."

Ökkeş:

"Töbe olsun kendi kafamı kaşıyorum ben..."

Nine:

“Haydi,” dedi. “Kavga etmeyin de uyuyun...”

Ama ikisinin de uykuları açılmıştı. Hele Ökkeş yattığından beri iki kez uyanınca uykusu büsbütün kaçmıştı. Kalktı, oturdu...

“Biz yarın balığa gidiyoruz Hanife Hala,” dedi.

Hanife Hala:

“Bana da balık verecek misin Ökkeş?” diye sordu.

Ökkeş:

“Tutarsam,” dedi.

Kalktı, raftan oltasını aldı. Aklına o zaman gelmişti. Oltasının, kurşunu yerinde mi, diye baktı. Oltanın ipi, her şeyi tamamdı. Yarın babası yem balığı yakalayınca, onu çakısıyla parçalara bölecek, ondan sonra oltasının ucuna takacak, kendisi de balık tutacak. Hele şöyle iri kocaman balıklardan tutarsa, yandı köy... Balığı eline alır, köy sokaklarını bir bir dolaşır. Bir keresinde şöyle otuz santimetre boyunda bir balık tutmuştu da, köyde gezmedik ev, gezmedik sokak bırakmamıştı. Her gittiği yerde, daha uzaktan:

“Bunu ben tuttum, oltayla tuttum,” diye bağırıyordu.

Ama balığı gezdirmişti de ne olmuştu? Tam caminin yanındaki Asiye Teyze’sine balığı göstermeye giderken kedinin biri birdenbire oltanın ucundaki balığın üzerine atlamış, kaptığıyla kaçmıştı. Ökkeş kedinin ardından çok koşmuştu, ama ne balığı alabilmişti, ne de oltasını... Bu yüzden yeni bir olta edinmek zorunda kalmıştı. Sonradan o balığı kaçıran kediyi görünce:

“Bir bak bakalım, bundan sonra hiç sana balık verir miyim?” demişti.

Öğrenmişti... Gezdirirken artık, misinayı elinin ucuyla tutuyor, bileğine bağlıyordu.

Yarın, yine o zamanki gibi kocaman bir balık yakalarsa, misinayı bileğine bağlayacak, köyü bir aşağı bir yukarı gezerek herkese gösterecekti. Görecekti köy, Ökkeş ne yaman balıkçıdır, ne yaman avcıdır...

“Bakmışsınız sandal kadar balık çıkarırım,” dedi. “O zaman kıyıya gelir, tüm köylüye ünler, kıyıya beraber çıkarız. Ondan sonra doğrarız balığı, her köylüye şu kadar veririz. Köpeklere, kedilere, hepsine dağıtırız...”

Nine:

“Ama erken uyu ki oğul, erken kalkasın,” dedi.

Ökkeş, yine yatağına gitti, duvarın dibine çekildi. İsmail ona bakıyordu. Uykusu vardı, ama Ökkeş yine başını kaşır diye yatağa girmiyordu. Hanife Hala torununa:

“Gel öyleyse dizime yat,” dedi.

İsmail gitti, ninesinin dizine yattı.

İki yaşlı kadın, ikisi de çocuklar uyuyunca dizlerinden yakındılar. Gerçi Hanife Hala'nın evde bir gelini vardı, ama sık sık hasta olur, tüm evin işi kendisinin üzerine kalırdı.

Ökkeş'in ninesi:

“Ah, ah,” dedi. “İyi kötü senin bir yardımcın var, benim hiç yok ya... Şuncağızın annesi onu doğururken ölmeseydi... Az önce, biz içimizi çekince o da

çektı. Ne de olsa tüm çocuklar dışarıda anne derken onun anne diyemeyişi... Yaaa..."

Hanife Hala:

"Çok zor," dedi.

Ökkeş'in ninesi ayağa kalkınca Hanife Hala sordu:

"Nereye?"

Nine:

"Çay yapayım," dedi.

Hanife Hala, onu kolundan çekti, oturttu:

"Aman otur Allah aşkına," dedi. "Ben el miyim? Hem canım da hiç çay istemiyordum."

Nine, ocağa iki odun daha attı... Köz haline gelmiş ateşler, biraz sonra kıvılcımlar saçararak tutuşmaya başladı. Odanın içi bir anda daha bol ışıkla doldu...

Hanife Hala, ineklerinin nasıl buzağıladığını anlattı. Ökkeş'in ninesi de ona, bugün bahçede nasıl sarımsak, soğan diktiğini anlattı. Az daha konuştular. İki yaşlı kadın, ikisi birden esnediler. Hanife Hala:

"Eee, artık ben kalkıp gideyim," dedi.

Nine:

"Oturuyorduk," dedi.

Hanife Hala, sırtına torununu aldı, seslendi:

"Sıkı tut ha İsmail, düşersin."

Nine, onları kapıya dek geçirdi. Ökkeş'in Karabaş'ı ayaklarının dibinde dolandı. Hava serindi, ama yıldızlar pırıl pırıl parlıyorlardı.

Nine:

“Yarın hava çok güzel olacak Hanife,” dedi.

Hanife Hala:

“Heye, hey,” dedi. “Eee, hadi kal sağlıcakla...”

Öteden bir köpek uludu, beriden bir eşek anırdı. Nine içeriye girdi, Ökkeş’in üzerini örttü. Lambayı kısıtı. Tam yatacağı ki kapı çılak etti, oğlu girdi içeriye:

“Yatmadın mı ana?” diye sordu.

Nine:

“Şimdi yatıyorum,” dedi.

Ökkeş’in babası, soyunup yatağına girerken:

“Ana, bizi çok erken uyandır ha,” dedi.

Nine:

“Olur,” dedi.

Ökkeş akşamdan karnını tıka basa doldurduğu için sık sık uyandı. Bir keresinde kendini sandaldan düşüyor sanarak hızla ninesinin üzerine yuvarlandı. Şafağın sökmesine daha çok zaman vardı ki, nine uyandı. Oğluna ve torununa dövme çorbası pişirecekti. Su kaynayıncaya dek ne torununu ne de oğlunu uyandırmadı. Su kaynayıp içine dövme attıktan sonra, oğluna:

“Hadi oğlum,” dedi. “Tam balığa gitmenin zamanıdır.”

Ökkeş uyandığında odanın içini hoş bir dövme kokusu kaplamıştı. Hele nine bunun üzerine bir de biberle kızdırılmış yağ dökünce, Ökkeş’in burnunun direği sızladı. Sanki akşamdan önce pilavı kendisi yememiş de karnı çok açmış gibi fırlayıverdi yataktan:

“Nene bildim, dövme çorbası,” dedi.

Ökkeş’in babası giyinmişti. Ökkeş de hemen elini yüzünü yıkadı, giyindi, sofraya oturdular. Çorbalarını içerlerken Ökkeş’in babası dışarıya çıktı, baktı. Hava güzeldi, ama çok uzaklarda kara kara bulutlar vardı. İçeriye girince:

“Havada ufak ufak bulutlar var, ama rüzgâr yok,” dedi.

Ökkeş bir yığın çorba içmiş, şimdi sırtını odanın direğine dayamış, kaşınıyordu.

“Nene,” diyerek ninesinin yanına geldi. “Elim arkama yetmedi, kaşı hele şu sırtımı.”

Ninesi sırtını kaşdı. Babası son hazırlıklarını yapıyordu. Feneri, şunu bunu alıyordu. Ökkeş de cebine kocaman çakısını koyuyordu. Ne olur ne olmaz diye, bir kutu kibrit de koydu cebine, sonra sandalda üşümemek için eski yorganı katladı. Oltasını tahta-başından aldı. Yorganı sırtına vurdu, bir eline de gaz ocağını aldıktan sonra:

“Ben hazırım buba,” dedi.

“Hani şapka?”

“Ha,” dedi Ökkeş...

Sırtındaki yorganı yere atarak koştu, askıdan şapkasını alıp giydi. Şapka ufalmış, Ökkeş’in kafası büyümüştü. Onun için şapka onun kafasında kocaman bir karpuz gibi duruyordu. Tam kapıdan çıkacaktı ki, bu kez ninesinin elini öpmediği aklına geldi. Sırtındaki yorganı yine yere atarak ninesine koştu:

"Nene öpeyim," dedi.

Ninesi, onun saçlarını okşadı.

"Haydi," dedi. "İnşallah bir yığın balık tutar gelirsiniz."

Ökkeş:

"Bubamı bilmem, ama ben şöyle benim kadar bir balık tutup geleceğim," dedi.

Ağı babası yüklendi. Köy yoluna çıktılar. Hava serindi. Gökteki tek tük yıldızlar, pırıl pırıl parlıyorlardı. Babası önden gidiyordu, Ökkeş de onun ardından. En arkadan da Karabaş geliyordu. Karabaş her zaman onları uğurlardı. Kıyıya dek iner, sandal kıyından uzaklaştıktan sonra bir zaman daha orada durur, arkalarından acı acı havlar, sanki:

"Beni de götürün," demek isterdi.

Ökkeş'in babası, sandala elindeki eşyaları yerleştirirken köpek havlamaya başlamıştı. Ökkeş:

"Buba," dedi, "Karabaş'ı da götürsek ya..."

"Oğlum hiç olur mu?"

"Olur be buba..."

"Olmaz oğlum, ne der sonra elâlem bize, bir balığa gidiyorlar, köpek de yanlarında diye..."

Ökkeş:

"Ben bir büyüyeyim, balığa giderken hem köpeğimi, hem de horozumu, sandalda yer kalırsa eşeğimi bile götüreceğim."

Ökkeş'in babası:

"Oh, oh, oh," dedi. "Oldu olacak köyün tüm kedi köpeğini, atını eşeğini topla içine, götür..."

Ökkeş, Karabaş'ın yanına geldi. "Bekle, ben büyüyeyim, ondan sonra hep beraber çıkarız balığa... Ama merak etme, sana öyle balıklar getireceğim ki, tam ağzına göre, küçük küçük..."

Köpek venkliyor gibi sesler çıkarıyordu. Ökkeş babasının yanına koştu:

"Bak ağlıyor buba," dedi.

"Oğlum köpek ağlamaz."

"Buba, ağlayan cinsten buba, iki gözü iki çeşme ağlıyor, ben de geleceğim," diyor.

"Oğlum ne zaman bırakacaksın şu huyunu, gelirsin eşek konuşuyor dersin, gelirsin horoz konuşuyor dersin. Şimdi de gelmişsin Karabaş konuşuyor diyorsun."

"Ama baksana buba, gözünden tane tane yaşlar dökülüyor."

"Üşümüştür."

"Yok, ben sordum, beni götürmüyorsunuz, onun için ağlıyorum," dedi.

"Allahım sen bana sabırlar ver! Gaz ocağını ver bakalım oradan bana."

Ökkeş, kumların üzerindeki gaz ocağını uzattı. Babası, onu sandalın su almayacak bir yerine yerleştirdi. Ökkeş bir kez daha köpeğinin kulaklarını okşadıktan sonra sandala bindi.

"Allahaismarladık Karabaş!" diye bağırdı. "Nem sana emanet, ona etme zahmet, biz gelene dek sabret..."

Bu sözcükleri art arda bilinçsiz olarak sıralayınca, seviniverdi:

"Bubaa," dedi. "Ben türkü gibi laf ediyom ha... Bak ne dedim Karabaş'a?" Babası:

"Duydum duydum bin maşallah," dedi.

Ökkeş'in babası küreklere asılmıştı. Sandal, yavaş yavaş kıyıdan uzaklaşıyordu. Karabaş, durmadan havlıyor, ara sıra ayaklarını denize sokuyor, ama sudan korkarak geri çekiliyordu.

Sandal kıyıdan uzaklaşınca, Ökkeş Karabaş'ın yalnız sesini duydu. Sonra o ses de gittikçe dalgaların sesi arasında kayboldu. Küçük küçük dalgalar, gelip sandalın yanlarını okşuyorlardı. Ökkeş, elini suya daldırmıştı.

"Buba," dedi. "Bunca suyu buraya yığacaklarına, burayı otlak yapsalardı da keçimizi, ineğimizi otlatsaydık olmaz mıydı?"

"Oğlum bu deniz... Bunu insanlar yığmamışlar ki..."

"Hem tatlı da değil suyu. Bi keresinde inat ettik, yalnız beş avuç içebildim."

"Hiç deniz suyu içilir mi Ökkeş?"

"Ben onu diyorum ya, içilmez işte... Ama balıklar içiyorlar."

"Balıklar deniz suyunu sever, ama içmezler öyle."

"Ha tuzunu seviyorlar. Bi keresinde ben de balık olacağım dedim kendi kendime, başımı suyun içine soktum, inat ettim çıkarmadım, az daha boğuluyordum. Balıklar niye boğulmuyor buba?"

"Onlar solungaçlarıyla suyun içinde hava alıyorlar."

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

"Buba, bana da bir soğankaç taktırsana..."

"Soğankaç değil solungaç... İnsanların solungacı olmaz."

"Ben büyüyünce kendime bi soğankaç alacağım."

"Oğlum soğankaç olmaz, insanlara dalgıç elbisesi oluyor, sonra arkalarına tüp bağlıyorlar, öyle giriyorlar suyun içine, suyun altına."

"İlaç tüpü mü buba?"

"Hayır, bu başka tüp."

"Ha bildim, hani İhsan Emmimgil ocak için kullanıyorlar ondan. Tuh, keşke isteseydik İhsan Emmigilden, ben ardıma bağlardım o tüpü, girerdim suyun içine."

Babası kızgın:

"Girer girmez de cup," dedi.

"Bi cup ederdim buba, elimde bi değnek kovalardım balıkları. Yakaladığıma ver ederdim sopayı, sonra kulağından yakalar getirirdim, sandala atardım."

"Oğlum o tüp, gaz tüpü, benim dediğim tüp başka. O tüpü ardına bağlar bağlamaz boğulursun."

Babası Ökkeş'in huyunu bildiği için onu iyice inandırmaya çalıştı. Yoksa Ökkeş, ne yapar ne eder, bir gün İhsan Emmisigilden o tüpü alır, kıyıya getirir, sırtına bağlar, denemesini yapardı.

Bir keresinde, kuş uçar da ben niye uçamam diye, koskoca çarşafı yırtmış, onunla bir kanat yapmış, tutup kendini ağaçtan atmıştı da, bereket dalın birine takılıp kalmıştı. Şayet dala takılmayıp aşağıya düşseydi, şimdiye dek ya çoktan ölmüş ya da sakat kal-

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

miş olurdu. Köylü hep bir elden onu takıldığı daldan kurtarmak için az mı çalışmışlardı. Ama Ökkeş bu, kendini kurtardıklarına teşekkür edeceğine, ağlıyor:

“Bırakın beni, uçaçağım,” diyordu.

Bir keresinde de leyleği taklit edeceğim diye köyün en yüksek çınar ağacının tepesine aşağıdan dal parçaları, otlar, şunlar bunlar taşıyarak bir yuva yapmıştı. Öğle olunca, evden azığını alıyor, doğruca bahçenin içindeki ağacın yanına geliyor, azık çıkını boynuna bağlayarak ağacın tepesine çıkıyor, yuvanın içine oturuyor öyle yiyordu. Bir gün babası onu izlemiş, ağacın tepesinde görünce akli başından gidip, bağırmıştı:

“Ökkeş!”

Ökkeş, yanıt vermemiş,

“Lak lak lak!” demişti.

“Oğlum Ökkeş...”

“Lak lak lak...”

“Oğlum ne lak lak lak’ı?”

“Ben leyleğim buba...”

“Oğlum sen Ökkeş’sin...”

“Tamam buba, ben Ökkeş leyleğim...”

“Oğlum Ökkeş leylek olur mu hiç?”

“Olur buba. Ben oldum bile...”

“Haydi in aşağıya!”

“İnmem buba, karnımı doyurmadım...”

Babası, korkuyla beklemişti ulu çınar ağacının altında. Ökkeş, karnını doyurduktan sonra lak lak! sesleri çıkararak aşağıya inmişti. Babası:

“Yüreğimi aldın Ökkeş,” demişti.

Ökkeş hemen ceplerini karıştırmaya başlamıştı:

“Yok işte buba.”

Babası:

“Ne?” diye sorunca:

“Senin yüreğin bende yok,” demişti.

İşte babası Ökkeş’in bu huylarını bildiği için, tüpü iyice anlattı ona. Tüpün çok ağır olduğunu, suya girer girmez batacağını, sonra bir daha suyun yüzüne çıkamayacağını, hepsini söyledi. Ökkeş tüm bunları dinledikten sonra:

“Fazla değil, bir kere denerim buba,” dedi.

“Oğlum ilk denemede boğulur ölürsün...”

“Öyleyse bana o dediğin tüpten al.”

“Peki peki. Biraz daha büyü alırım sana...”

Kıyıda iyice açılmışlardı. Ökkeş üşümeye başlamıştı. Yorganın yarısını altına koydu, yarısını da bacaklarının üzerine örttü.

Babası:

“Haydi bakalım, ben yemlik balık tutuncaya dek, sen oltanın ucuna ekme geçir, balık tutmaya başla.”

Ökkeş, ekmekten bir parça kopardı, onu ağzında yumuşatıp, oltanın ucuna geçirecekti, ama bir türlü ağzında yumuşatmaya çalıştığı ekme parçasını oltanın ucuna geçiremiyordu ki... Çiğnediği ekmeği hop yutuveriyordu. Yuttuktan sonra, kendi kendine:

“Tamam, bu kez yutmam,” diyor, ekmeği ağzına atıyor, biraz çiğnedikten sonra dayanamıyor, yine yutuyordu.

Kocaman ekmeğin yarısını tüketmiş, ama daha bir tanecik olsun oltanın ucuna geçirememişti.

Babası:

“Ökkeş oğlum, n’oluyor?” diye sordu.

Ökkeş:

“Hiç buba,” dedi. “Ekmeği ağzıma alıyorum, tam yumuşatıyorum, ondan sonra dayanamıyorum yutuyorum.”

“Oğlum dayan, sık dişini biraz. At bakalım şimdi lokmayı ağzına!”

Ökkeş, bir lokma ekmeği ağzına attı, çiğnemeye başladı. Babası:

“Yutma ha, yutma ha, yutma ha!” diyordu boyuna.

Ökkeş çiğniyordu.

“Yutma ha, yutma ha, yutma ha...”

“Yuttuuuum...”

“Hay Allah! Oğlum senin iraden yok mu?”

“O ne ki buba?”

“Hani kendine sahip olma...”

Ökkeş, baldırını sımsıkı yakalayiverdi:

“Hiç olmaz mı buba?” dedi. “Bak işte tuttum kendimi.”

“Öyle değil oğlum, ağzına aldığın lokma için ‘ben bunu yutmayacağım, oltanın ucuna geçireceğim’, içinden hep böyle diyeceksin, bak o zaman yutmazsın.”

“Böyle dersem yutmaz mıyım buba?”

“Elbette yutmazsın. Haydi dene bakalım...”

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Ökkeş ağzına iri bir lokma daha attı. Başladı çiğ-nemeye...

“Ben bunu yutmayacağım, ben bunu yutmayacağım, ben bunu yutmayacağım...”

Lokma, yutağının dibine dek geliyor. Ökkeş içinden:

“Ben bunu yutmayacağım, ben bunu yutmayacağım,” diyordu. Sonunda bağırdı:

“Yuttum...”

“Hay Allah, demedin mi oğlum içinden, ben bunu yutmayacağım diye?”

“Hiç demez olur muyum buba, ben bunu yutmayacağım, dedim, sonunda, ben bunu yutacağım, dedim ve yuttum.”

Ökkeş’in babası kızdı:

“Hay iyi ettin maşallah,” dedi. “Sen bu gidişle, ol-tanın ucuna yem takacağım diye tüm ekmeği tüketec-eksinsin, aç kalacağız.”

“Gider, nenemden ister gelirim ki buba...”

“Hay oğlum, hay benim akıllı oğlum, denizdeyiz denizde. Nasıl gidersin?”

“İyi buba, bak şimdi yutmadan çiğneyeceğim.”

Ağzına yine bir lokma ekmeğe attı, kendi kendine:

“Yutma ha Ökkeş, yutma ha Ökkeş, yutma ha Ök-keş,” diyerek çok şükür bu lokmayı yutmaktan kur-tuldu.

Ne olur ne olmaz, sonunda dayanmam diyerek, birkaç çiğnemedi sonra ekmeği aldı ve oltasının ucuna geçirdi. Babasına:

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

"Buba bak, ben yutmadım dedim mi yutmam, nasıl yutmadım." Babası:

"Allah nazardan saklasın," dedi. "Yarım ekmeği yedikten sonra..."

Ökkeş, oltasını yavaşça saldı suya. Sonra bir ucunu sandalın yanına bağladı ve beklemeye başladı.

"Buba, istersen çözeyim..."

"Niye?"

"Olur ki kocaman bir balık gelir takılır, sonra sandalı batırır."

"A oğlum, zaten öyle kocaman balık kimse, senin misinayı da, oltayı da yutar gider."

Köy, çok çok gerilerde kalmıştı. Sabaha karşı köyde hiçbir ışık yanmıyordu. Zaten yansa bile, lamba ışığı, fener ışığı buralardan görülmezdi. Kendi fenerleri de sandalın başucunda, ha söndüm ha söneceğim diyordu. Çünkü, yavaştan yavaştan bir rüzgâr başlamıştı. Ökkeş'in babası, başını yukarıya kaldırmış, yıldızlara bakıyordu. Yıldızlar, az önce kıyıdan ayrıldıkları zamanki gibi pırıl pırıl parlıyorlardı.

"Bu rüzgâr da nereden çıktı?" dedi.

Ökkeş:

"Ben yapmadım buba," dedi.

Babası:

"Oğlum sen nasıl rüzgâr yapabilirsin ki?"

Ökkeş:

"Ha," dedi.

Dalmıştı... O, az sonra çıkacak olan kocaman balığı düşünüyordu. İpin ucuna takacak, köyün tüm so-

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

kaklarını dolaşacaktı, ama ne kediye kaptıracaktı, ne de köpeğe...

Sabahın olmasına az kalmıştı. Serinlik iyice başlamıştı. Ökkeş, üşüdükçe yorganın içine giriyordu. Babası kürek çektiği için hiç üşümüyordu.

Ökkeş:

"Buba be," dedi. "Bir gün şu Kayalık Ada'ya beni götürür müsün?"

"Kayalık Ada mı?"

Babası şöyle bir uzaklara baktıktan sonra:

"Kayalık Ada çok uzak oğlum," dedi. "Hem ne yapacaksın Kayalık Ada'da, orada hiçbir şey yok ki..."

"Tavuk da yok mu?"

"Hay Allah, tavuk ne arar oğlum kayalık yerde?"

"At da yok?"

"Yok diyorum, hiçbir şey yok."

"Kaya?"

"Adı zaten Kayalık Ada... Kaya olmaz mı hiç?"

"Su da yok?"

"Yok, hiçbir şey yok..."

"Erik?"

"Hay Allah erik nereden aklına geldi şimdi?"

"Canım istedi de buba..."

Ökkeş arada bir, sandalın ucuna bağladığı misinayı yokluyordu. Misinada bir çalkantı varsa, demek ki oltanın ucunda balık vardı. İkide bir yokladıktan sonra:

"Cık!" diyordu... "Yok gelmemiş daha..."

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Canı sıkılıyordu. İstiyordu ki, balıkların biri gelsin biri gitsin, Ökkeş dünyanın balığını yakalasin. Babasına:

“Buba,” dedi. “Balıkları kandıramaz mıyız?”

“Ne gibi?”

“Ben kafamı suya soksam da, gelin balıklar gelin, burada ekmek var desem, balıklar da benim sözümü duysalar, gelseler oltaya yakalansalar?”

“Oğlum ben, hayvanlar konuşmazlar, konuşulani da anlamazlar diyorum kaçtır sana, ama anlamıyorsun.”

“Ama balığı demedin ki buba, eşek, köpek, kediyi dedin.”

“Balık da hayvan değil mi?”

“Ya a...”

“Ya a mı, ya ne?”

“Yüzücü...”

“Allahım sen bana sabırlar ver!”

Az daha açıldılar. Ondan sonra Ökkeş’in babası ağı sermeye başladı. Ağ serme işinde Ökkeş de ona yardım ediyordu. Babası:

“Haydi hoop!” deyince, Ökkeş ağın ucunu sarkıtiyordu.

Sandalla çepeçevre dönmeye başladılar. Kocaman bir alana ağı attılar. Artık beklemekten başka yapacakları iş yoktu. Ökkeş’in babası, sandal sürüklenmesin diye demir attı. Hava yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu. Feneri Ökkeş’e uzatarak:

“Şunu söndür oğlum,” dedi.

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Ökkeş, fenerin yanındaki teline bastı, aralıktan birkaç kez üfördü ama söndüremedi.

"Buba sönmüyor, denize batırıp çıkarayım mı?" dedi.

"Peki ondan sonra nasıl yakacağız?"

Babası kızamıyordu hiç oğluna... Kaç yıldır oğlunun huyunu iyiden iyiye öğrenmişti. Ökkeş bağırdı:

"Ama üfürüyom üfürüyom sönmüyor ki buba."

"Uzat bana."

Feneri babası aldı. Bir üfürüşte sönuverdi.

Sabahın kızılığы doğuda belli olmuştu. Su yüzünde uyuklamakta olan martılar havalanmışlar, koyu küçük gölgeler halinde sandalın yanından uçarak geçiyorlar, sandaldan herhangi bir şey atılıp atılmadığına bakıyorlardı. Yiyecekleri gibi bir şeyler varsa, hemen gagalarının ucuna alıp havalanacaklar, sonra yutaklarına indireceklerdi.

Ağın çepeçevre sıralanmış mantarları seçilemiyordu. Az sonra, kızılık beyazlığa dönüşünce su yüzündeki mantar parçacıkları sıralanmış birer asker gibi gözükeceklerdi.

Ökkeş:

"Buba," dedi, "Güneş küstü mü?"

"Niye oğlum?"

"Baksana çıkmıyor."

"Zamanı gelince çıkar. Hem biliyor musun, hava bugün dünden de sıcak olacak. Şöyle güneş üzerimize vurmuş, tutmuşuz balıkları, almışız içlerinden en lezzetli kocaman iki tanesini, şurada temizlemiş, on-

dan sonra yakmışız gaz ocağımızı, dökmüşüz tavamızın içine yağımızı, bir güzel kızartmışız. Haberin yok senin limon tuzu da aldım."

"Limonun tuzu mu?"

"Tabii, ekşi yerine. Bir de onu döktük mü balıkların üstüne, ondan sonra Ökkeş'in ellerini bağlayın, benim de ayaklarımı bağlayın artık."

Ökkeş hem bağırdı, hem de nerdeyse ağlayacaktı:

"Bubaaa," dedi. "Elim bağlı olursa ben nasıl o balıktan yerim?"

Babası güldü:

"Şaka söyledim oğlum."

Ökkeş'in gözlerinin önüne hemen mis gibi kızarmış balık gelince oltasının üzerine atlayıverdi. Sandal şöyle yan döndü, neyse ki devrilmedi.

Babası:

"Aman oğlum," dedi. "Az kaldı sandalı batıracaktın, o ne atlayış öyle?"

"Kızarmış balık aklıma geldi de buba..."

"Biz balığı yiyinceye dek, balıklar bizi yiyecekti sonra..."

Ökkeş, misinanın ucunu yokladı. Çekti. Bir daha çekti:

"Bubaaa," diye bağırdı. "Misina gelmiyor."

Baba heyecanla kalktı yerinden... Yan yan, Ökkeş'in yanına geldi:

"Ver bakayım," dedi.

Ökkeş misinanın ucunu babasına uzattı:

"Bak buba bak, galiba bu sandal kadar var."

Babası, misinayı bir çekti, bir bıraktı, bir çekti, bir bıraktı. Birdenbire çekerse, balığın misinayı çekip koparacağını biliyordu. Ökkeş:

“Bubaa, yoksa tosbağa mı geliyor?”

“Buralarda pek tosbağa olmaz oğlum, bu irice bir balık...”

“Buba ben çekeyim.”

“Kaçırırsın...”

“Kaçırmam buba. Söz verdim arkadaşlarıma, kocaman balık tutacağım dedim.”

Babası, misinanın ucunu bıraktı, ama elleri tetikteydi, Ökkeş küçük bir yanlışlık yaparsa, hemen misinanın ucunu yakalayacaktı.

Ökkeş, babası gibi yavaş yavaş çekiyor, sonra misinayı bırakıyordu.

“Buba,” dedi. “Şimdi biz balığı aldatıyoruz değil mi? Gel bana gel yapıyoruz, sonra da git balık git yapıyoruz...”

Ökkeş, balık yakalamanın tadını çıkarıyordu. Misinayı bir bırakıyor, sonra yavaşça çekiyordu. Babası arada bir:

“Dikkat ha Ökkeş, birden çekme ha Ökkeş,” diyordu.

Misina, sandalın içinde toplanıyordu. Ama babası çok heyecanlanmıştı. Oğlunun son anda balığı kaçırmışından korkuyordu. Ama şimdi tutup da misinayı Ökkeş’in elinden alsa, Ökkeş ağlar, hem de denizin ortasında danalar gibi böğürerek ağlardı. Onun için:

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

"Ha gayret oğlum, az kaldı," deyip duruyordu.

"Buba ister misin balina tutalım."

"Yok deve..."

Ökkeş bağırdı:

"Deve mi, deniz devesi mi buba?"

"Oğlum yok, ben şey için dedim deveyi, yani o kadar büyük olmaz dedim."

"Buba ya deveyse?"

"Allah Allah, oğlum çek sen..."

"Çekiyorum buba."

Ökkeş, misinanın ucunu kulağına dayadı. Babası:

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Balık bir şey diyor mu onu dinliyorum," dedi.

"Hay Allah kaçıracak balığı... Oğlum balık ne diyecek ki?"

"Yavaş çekin, der belki buba."

Ökkeş, öyle ustalıkla çekiyordu ki misinayı, babası da yavaş yavaş ona inanmaya başladı...

Ökkeş:

"Nasıl buba, usta balıkçı olmuş muyum?" diye sordu.

"Olmuşsun ya..."

"Artık bundan sonra balık balinası da yakalayabilir miyim?"

"Oğlum balina balığı buralarda olmaz."

"Sen çok büyük dedin ya... Buralarda köpekbalığı çoktur."

"Köpekbalığı mı?"

"Tabii ya buba, ben Karabaş'a söz vermiştim. Ma-

dem buralarda köpekbalığı çok, Karabaş'a bir köpekbalığı tutalım."

"Oğlum sen köpekbalığını biliyor musun?"

"Kemik gibi mi?"

"Hay Allah yine çeneye daldı, çek çek..."

Ökkeş, misinanın ucunu çekiyordu şimdi. O da çok heyecanlanmıştı. Hele babası, eski balıkçılandı, bilirdi. Bir balıkçı için en büyük zevk, balığın sandala çekilmesiydi. İşte o an gelmişti, ama Ökkeş işi ağırdan alıyordu.

"Hadi oğlum çek!"

"Dur buba dadını çıkaralım..."

"Oğlum tadını çıkarırken, oltadan balığı çıkaracaksın..."

Balığın başı gözüktü... Kocaman bir balıktı bu... Babası şaşkınlıkla:

"Hayatımda ekmekle tutulmuş bu kadar büyük bir balık görmedim," dedi.

Ökkeş sevinçle bağırdı:

"Buba, biz onu bir lokma ekmekle tutmadık ki, yarım ekmekle tuttuk."

Ökkeş'in gücü yetmedi. Babası elini oltaya uzattı, balığı kuyruğundan yakalayarak sandalın içine çekti. Balık durmadan hopluyordu. Hopladıkça, ağzından soluk gibi sesler çıkarıyor, solungaçları kalkıp kalkıp iniyordu. Her zıplayışında, Ökkeş eliyle üzerine basıyordu:

"Balık balık, sen aslansın, akıllı dur balık," diyor-du.

Babası, oltanın ucunu çıkarmayı sonraya bıraktı. Hayvanın ölmesini bekledi. Kocaman top gibi bir başı vardı. Babası cinsini söyledi, ama Ökkeş anlamadı. Zaten hiçbir zaman balık cinslerini öğrenememişti. Kefala, karagöz der, karagöze mercan der, barbunyaya levrek der, aklına geleni söylerdi. Aklına hiçbir şey gelmezse, balığa bakar, onu bir şeye benzetir:

“Bıyıklı balık...”

Ya da:

“Şapkalı balık...”

Ya da:

“Tombul balık,” der işin içinden çıkardı.

Bağırıldı:

“Buba, yüz kilo var mı?”

“A oğlum, yüz kilo olur mu hiç?”

Babası, yerde yatan balığı şöyle bir yokladı:

“Olsa olsa beş kilo,” dedi.

“Beş kilo mu?”

Ökkeş’in canı sıkıldı. İstediy ki babası, yüz desin, iki yüz desin.

“Beş kilo, ama çok lezzetli bir balıktır bu Ökkeş...”

“Yiyelim mi buba?”

“Elbette... Bunu yiyelim, sen yine yakalarsın...”

Ökkeş, babasına:

“Buba,” dedi. “Ben dayanamıyorum, ekmeği yutuyom, onun için oltaya ekmeği sen tak...”

Babası:

“Olur,” dedi.

Ağzına bir lokma ekmek aldı, çiğnedi ve misinayı şöyle bir salladıktan sonra denize fırlattı.

Ökkeş:

“İnşallah bu kez köpekbalığı yakalar,” dedi.

Ökkeş’in babası kızacaktı, ama boşunaydı kızmadı. Onun için:

“Bak oğlum Ökkeş,” dedi. “Köpekbalıkları insanı parçalar. Dişleri kocaman kocamandır.”

“Niye kocaman?”

“Allah Allah ne bileyim, kocaman işte...”

Güneş çıkmıştı. Doğuda, kocaman kırmızı bir top gibi asılıydı. Az sonra yükselmeye başlayacaktı. Kızılık, suyun üzerine bir çizgi gibi vurmıştu. Ökkeş, bu kızılığını görünce:

“Buba bak, şehir yolu gibi,” dedi. “Yürüye yürüye gidip güneşe varmalı.”

Babası duymazlıktan geldi. Elinde bıçağı, balığı parçalıyordu. Keskin bıçakla önce hayvanın solungaçlarını kesti, sonra karnını yardı. Bu işi Ökkeş’le birlikte yapıyordu. Kayığın içini kirletmemek için balığı bir yanından babası, bir yanından Ökkeş yakalamışlar, yan taraftan sarkıtmışlardı. Bu iş bitince, Ökkeş’in babası balığı başını kesti.

Ancak balığın başı koparıldıktan sonra Ökkeş’in aklına geldi: Ya bir daha tutamazsa, arkadaşlarına gösteremezse...

Hemen ağlamaya başladı. Babası Ökkeş’in niçin ağladığını bilmiyordu.

“Oğlum,” dedi. “Niye ağlıyorsun?”

“Nasıl ağlamam buba, balığın başını da kopardın...”

“Oğlum başka türlü balık temizlenmez ki...”

Ökkeş ağlıyordu. Burnunu çekerek:

“Ben şimdi arkadaşlarıma neyi göstereceğim?”

“Bir daha tutarsın.”

“Ya tutamazsam, bööö bööö...”

“Dur ağlama dur, balığın kafası var ya, takarsın kafasını çengele, gösterirsin arkadaşlarına, kafasına bakın da görün, dersin. Bunun kafası bu kadar büyük olursa kim bilir kendi ne kadar büyük olur.”

“Ya inanmazlarsa?”

“İnanırlar...”

Babası biliyordu, şayet araya laflar katmazsa, Ökkeş ağlar dururdu. Onun için:

“Bak şimdi Ökkeş oğlum,” dedi. “Sen gaz ocağını çıkar, yakmaya çalış. Ben de balığı parçalara böleyim. Böldüğüm parçaları deniz suyunda yıkayayım, tuzu kendinden olsun. Ondan sonra bir güzel kızartalım. Şöyle kocaman bir parça senin ekmeğinin arasına koyayım, ha ne dersin?”

Ökkeş’in gözleri kocaman kocaman açıldı. Hemen gaz ocağını sandalın altından çıkardı. Babası her zaman ocağı, tenekenin içinde yakardı. Böylece ocak rüzgârdan sönmezdi. Ökkeş de öyle yaptı. Gaz ocağını tenekenin içine koydu. Alkolünü döktü ve kibrit çaktı. Babasının elindeki balığa bakıyordu. Balığın etleri beyaz beyazdı.

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

"Buba," dedi. "Ben bir başıma yiyebilir miyim bu balığı?"

Babası:

"Yersin, ama çatlarsın," dedi.

"Yımırta gibi mi buba?"

Babası yanıt vermedi. Ökkeş, elini tenekenin yan tarafındaki boşluktan soktu ve gaz ocağını pompalamaya başladı. Ama beceremedi. Babası pompaladı. Ocağın şimdi tüm mavi aleviyle yanıyordu.

Babası:

"Tava," dedi.

Ökkeş eğildi, tavayı aldı.

Babası:

"Yağ," dedi.

Ökkeş, yağ şişesini çıkardı. Babası tavanın içine yağ koydu, balık parçalarını tavanın içine attı. Nefis bir balık kokusu kaplamıştı etrafı. Fakat Ökkeş'in babası, durmadan başını kaldırıp havaya bakıyordu. Havada bir tuhaflık vardı. Sanki biraz sonra fırtına kopacakmış gibi su dalgacıkları gittikçe büyüyor, sandalın yanına büyük bir şıprırtıyla çarpıyordu. Çok uzaklarda fırtına olması gerekliydi. Yoksa dalgalar bu irilikte, sandala dek gelemezlerdi.

Sabahleyin çok uzaklarda gördüğü ufacık ufacık kara bulutlar, şimdi büyümüş, sandalın üzerine dek gelmişlerdi. Endişeli endişeli havaya bakan Ökkeş'in babası, Ökkeş'e hiçbir şey söylemiyordu, ama için için korkuyordu. Çünkü açık denizdeydiler. Büyük bir fırtına patlarsa köye dönmelerine olanak yoktu.

Ökkeş:

“Buba, durup durup niye martılara bakıyon?”

Babası:

“Ha martılar mı?” dedi. “Martılara bakıyorum ya, ne sevimli hayvanlar değil mi?”

Tavaya attıkları ilk parçalar kızarmıştı. Babası çatalın ucuyla onları bakır sahanın içine almıştı. İçlerinden en kocamanını Ökkeş’in ekmeğinin arasına koymuş, bir şişenin içinde sakladığı limon tuzundan da bir parçacık üzerine dökmüştü. Ökkeş, büyük bir iştahla ekmeğini ısıyor, gözleri yarı yumuk babasına bakıyordu. Çok sevdiği yemekleri yerken Ökkeş böyle gözlerini kısırdı.

“Umh, pek datlı buba,” dedi. “Yisene sen de.”

“Dur hepsini kızartayım da...”

Ökkeş, bir balık parçası daha almıştı. Bulutlar o sırada güneşin önünü kapamışlar, rüzgârın hızı da çok artmıştı. Ökkeş hiç bunların farkında değildi. O boyuna ekmeğini ısıyor, taze balığı midesine indiriyordu. Arada bir testiden su dolduruyor, kafasına dikiyor, ardından:

“Oh, bek datlı, bek datlı,” diyordu.

Ökkeş’in babasının endişeleri iyice artmıştı. Bir an önce ağı toplamak ve kıyıya dönmek istiyordu. Nitekim, balık kızartma işini oğluna bırakarak kendisi ağın ucundan yapıyordu.

“Buba, ağı niye topluyon?”

“Şey, vakit geldi oğlum...”

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Ökkeş, balıkları cızırdayan yağın içine atarak kı-zartıyor onları gerektiğinde çatalın ucuyla çeviriyor, bir yandan da tavadan aldığı balık parçalarını:

“Uy anam, yandım nenem,” diyerek ağzına atı-yordu.

Babasının telaşını görmüyordu. Babası tüm gücü-nü kollarına vermiş boyuna ağı çekiyordu. Ama dal-galı havada ağı çekmek zor oluyordu. Kayık iyice bir o yana bir bu yana sallanmaya başlamıştı. Her sal-lantıda kocaman sular, sandalın yanlarını yalayıp gi-diyordu. Sandal beşiğe dönmüştü.

Ökkeş yine işin farkında değildi. Sandal sallandık-ça:

“Ninni de bubama ninni, ninni de bubama ninni,” di-yordu.

Ağın içinde tek tük balık çıkıyordu, ama Ökkeş’in babasının gözleri şu anda onları görececek durumda değildi. Bir ara Ökkeş bağırdı:

“Bubaaa, tava devrilecek.”

Babası bağırdı:

“Söndür gaz ocağını, söndür.”

Sesten, konuştukları pek anlaşılmıyordu.

Ökkeş:

“Kimi öldüreyim?” diye sordu.

“Söndür söndür, ocağı söndür...”

Ökkeş gaz ocağının söndürülmesini biliyordu. Ka-pağını büktü ve söndürdü.

“Buba!” diye bağırdı, “niye böyle çalkalanıyoruz biliyon mu?”

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Babası onu dinleyecek gibi değildi. Ama Ökkeş konuşmasına devam ederek:

“Benim midemdekiler tez erisin, yine yiyeyim diye ha!” diyordu.

Karşıdan kocaman bir dalga gelip de, sandal bu dalganın yanında küçücük kalınca Ökkeş’in babasının yüzü sararıverdi. Çünkü artık dalgalar irileşiyordu. Her dalga, bir öncekinden daha büyük gelecekti. En iyisi ağı orada bırakmak canlarını kurtarmaktı. Ağın ucunu bırakarak küreklere asıldı. Ökkeş bu durumu görünce:

“Nereye gidiyoruz buba?” dedi.

“Köye, kıyıya...”

“Niye?”

“Allah, Allah, baksana oğlum dalgalara.”

Ökkeş güldü:

“Hah ha, dalgalara baak!” dedi.

“Oğlum ne gülüyorsun, boğacak bizi dalgalar!”

Ökkeş, işte o zaman anladı durumu:

“Ne?” dedi.

Babası:

“Boğulacağız,” diye bağırdı. “Bir an önce kıyıya varmamız gerekli.”

Ökkeş’in gözpınarlarındaki yaşlar dışarı çıkmak için her zaman hazır dılar. Ökkeş önce, bir:

“Böööö!” etti, ardından:

“Nene bizi kurtar,” diye ağlamaya başladı.

Babası, küreklere asıldıkça, kayık rüzgârın yönüne doğru gidiyordu. Bu yön, köyün yönü değil, açık-

lardı. Baba kollarının pazularını kocaman kocaman şişiriyor, yine de küreklere söz geçiremiyordu. Şimdi söz rüzgârındı, canı nereye isterse, sandalı oraya atacaktı.

“Buba, deniz bu balığı tuttuk diye mi kızdı?”

Ökkeş’in babası hiç konuşacak durumda değildi. Yüzünün yarısı terden yarısı da çarpan sulardan sırılsıklamdı. Yavaş yavaş dalgaların kaldırdığı sular sandalın içine de dolmaya başlamıştı.

Ökkeş’in babası:

“Durma Ökkeş,” dedi. “Kap kovayı suları boşaltmaya bak, kayık ağırlaşırca batarız.”

Ökkeş, kovayı sandalın içinde sulara daldırıp yan taraftan denize fırlatıyordu. Ama o bir kova dökünceye dek, deniz iki kova suyu sandalın içine dolduruyordu. Baba, oğlunun bu işi beceremeyeceğini anlayınca, sandalı kendi durumuna bırakarak, kovayı eline aldı. Oğlunun eline de tavayı verdi:

“Haydi Ökkeş,” dedi. “Şayet suları atamazsak batarız.”

Kapkara olmuştu her yan. Sanki denizin ortasında, bu sabah güneş birdenbire daha doğmadan batmıştı. Ökkeş bir iki tava suyu kendi kafasından aşağı boşalttı. Kayık boyuna sallanıyordu. Her sallanışında sanki batacakmış gibi yana yatıyor, ama dalga geçince kendi kendine doğruluyordu.

“Buba be... Balığı da bir iyice yiyemedik.”

“Gayret Ökkeş, dediğim gibi balıklara yem olacağız.”

“Bubaa, oltanın ucuna beni mi takacaksın?”

“Konuşma, daldır tavayı...”

Hiç Ökkeş konuşmadan durabilir miydi? Hem çenesi işliyordu, hem eli işliyordu. Aklına ölüm gelince yaygarayı koparıyor, tavanın suyu başından aşağı inince kendine geliyordu. Sırılsıklam olmuşlardı. Sandal boyuna yer değiştiriyordu, ama nereye gittiklerini bilmiyorlardı.

Ökkeş'in kolları kopmuştu yorgunluktan. Hele babasının, kolunu kaldıracak hali yoktu. Ama durmuyor, tavayı, kovayı indirip indirip kaldırıyorlardı. Ökkeş ölümü unuttuğu anda, ona oyun gibi geliyordu bu çaba. Sanki Tahir Emmi'nin değirmenin suyun daydı da, elindeki tavayla boyuna başına su döküyordu. Ökkeş buna bayılırdı. Yaz gelince değirmenin yolunu tutar, evden bir tas alır, suya girer, tas tas başına dökerdi.

Ama, bir de ölüm aklına gelince, avazı çıktığı kadar bağıyor:

“Bubaa boğulmayalım bubaa!” diyordu.

Babası da zaten onun için gayret ediyordu. Şu dalgalar kendilerini bir kıyıya atsa da bu kıyı hangi kıyı olursa olsun. Yeter ki karaya çıkıp canlarını kurtarsınlardı.

Bir ara rüzgârdan Ökkeş'in elindeki tava uçtu, dalgaların arasında kayboldu...

“Bubaa,” diye bağırdı. “Tava gitti balıkların oldu, şimdi bol bol balık kızartırlar.”

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Babası duymadı bile... Tüm korkusu, kayığın alabora olması, yani ters çevrilmesiydi. O zaman kendini, hele Ökkeş'i nasıl kurtaracaktı? Gerçi Ökkeş yüzme biliyordu, ama bu kocaman dalgalar arasında nasıl yüzecekler, hangi yöne yüzeceklerdi?

Ökkeş soğuktan titremeye başlamıştı. Islanmış elbiselerinin içinde git gide daha çok üşüyordu. Bağır-
dı:

"Bubaa ölüyor muyuz?"

"Gayret Ökkeş gayret..."

Ökkeş, şimdi de sandalın içinde bulunduğu bir teneke kutuyla suları boşaltmaya çalışıyordu. Arada bir de:

"Şimdi nenem kızacak. Tava n'oldu, diyecek," diye söyleniyordu.

Durdu:

"Bubaa," diye bağır-
dı. "Tavayı balıklar yer mi?"

Belki yarım saattir suyla savaşıyorlardı. Bakalım bu savaştan hangi taraf yenilmiş olarak çıkacaktı. Ökkeş'in babasının aklına anası geliyordu.

"Şayet bu fırtına köyde de çıktıysa, şimdi anam herkese söylemiştir. Tüm köylü kıyıya birikmişler, bizim yolumuzu gözlüyorlardır," diye düşünüyordu.

"Kim bilir zavallı anam nasıl ağlıyordur?"

Gerçekten de Ökkeş'in ninesi, rüzgâr çıkar çıkmaz, hemen koşmuş, ağlayarak Hanife Hala'nın oğluna, Ökkeş'le oğlunun balığa çıktıklarını söylemişti. Onlar, muhtara duyurmuşlar, kıyıya kocaman bir kalyon hazırlamışlardı. Ama hiç kimsenin bu havada iki

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

kürek öteye gitmeye cesareti yoktu. Onun için kıyıda köpüren denize bakıyorlar, dalgaların arasından bir kayığın çıkmasını bekliyorlardı. Nine ağlıyor, bir kadınların yanına, bir erkeklerin yanına gidiyor, elinden hiçbir şey gelmediği için dövünüp duruyordu.

“Ökkeşim, Ökkeşim,” diyor, kıyıya koşuyor:

“Oğlum, oğlum,” diyordu.

Köylüler onu tutmaya çalışıyorlar, avutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Muhtar:

“Merak etme, oğlun iyi balıkçıdır, kurtarır sandalı,” diyordu.

Kadınlar:

“Ağlama o kadar, nasıl olsa kurtulur gelirler,” diyorlardı.

Ama nine, hiçbirini dinlemiyor, dizlerine vura vura dövünüyordu.

“Onlardan başka kimsem yok, ben onların acılarına dayanmam,” diyordu.

Bazen dalgaların koyuluğunu bir sandala benzetiyor, umutla ileriye doğru atılıyor, ama koyuluk köpük olup beyazlaşınca bir anda umutları sönüyordu...

“Ökkeşim,” diyordu, “Bana kocaman balık getirecekti.”

Köylüler:

“Merak etme canım, yine getirir,” diyorlardı.

Ama dalgalar gittikçe büyüyünce köylülerin de umutları sönmüştü, bunu nineye belli etmek istemiyorlardı.

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

“Aman canım, ne var bunu bu kadar büyütecek, oğlunun ilk kez mi başına geliyor böyle fırtına?”

İlk kez geliyordu Ökkeş’in babasının başına böyle büyük bir fırtına. Bundan önce de bazen fırtınaya yakalanmıştı, ama o fırtınalar bunun gibi değildi. Bu fırtına bambaşkaydı. Sanki denizin ortasında top patlamıştı. Her yandan sular alabildiğine kabarmış, sandalı alabora etmek için çalışıyorlardı. Kayık alabora olsa bile kendisi uzun zaman suyun yüzünde kalabilirdi, ama Ökkeş? O dayanabilir miydi? Şimdiden titremeye, çeneleri birbirine vurmaya başlamıştı...

“Bubaaa, keşke bekmez alsaydık, şimdi içer ısırır-dık.”

Ökkeş hep böyle bağıırıyordu.

Ökkeş’in babasının kolları yorulmuştu. Artık kovayı kaldırıp indiremiyordu. Tüm gücü tükenmişti. Ökkeş zaten çoktan sandalın bir köşesine büzülmüş, tir tir titriyordu. Babası:

“Oğlum, savaşı bırakmamak gerek, haydi,” dedi. “Burada oturup ölümü mü bekleyeceğiz? Davran, kutuyla boşalt suları...”

Baba, son çabalarını gösteriyordu. Ama kolundaki gücün de her kovadan sonra biraz daha azaldığını hissediyordu.

Ökkeş, bazen yarım kutu, bazen daha az su atıyordu. Belki üşümese canla başla çalışacaktı, ama içi, içindeki tüm organlar çenesi gibi titriyordu.

Suyla ne kadar savaştılar, kendileri de bilmiyorlardı. İlk kez baba gördü, gözlerine inanamadı. Gerçi

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

dalga seslerinden az olsa anlamıştı, ama yine de inanmıyordu. Sevinçle bağırdı:

“Kıyı, Ökkeş kıyı...”

Ökkeş bağırdı:

“Neyi kıyayım bubaa?”

“Oğlum kurtulduk...”

Babası eliyle gösterdi:

“Bak!”

Ökkeş, babasının parmağıyla işaret ettiği yere baktı. Gerçi hiçbir şey görmüyordu, ama dalgalar orada köpük köpük oluyor, kocaman parçalara ayrılıyor, bembeyaz oluyorlardı.

Ökkeş’in babası:

“Bir kıyıya attı bizi deniz, ama nereye bilmiyorum.”

Artık babası korkmuyordu. Şu anda sandal alabora olsa bile, hem kendini, hem de Ökkeş’i kurtarabilirdi. Ökkeş’i çaprazlama kollarından yakalar, onu suyun üzerinde tutmaya çalışırdı. Yüzme bilen Ökkeş de çırpına çırpına yüzer, karaya birlikte çıkarlardı.

Ama korku yine de bitmiyordu. Sandal kıyıda parçalanırsa, nasıl döneceklerdi köylerine? Kim bilir bu kıyıya ne zaman bir kayıkçı uğradı. Ökkeş’in babası bunu düşündü, ama ne olursa olsun, diyerek, canlarını kurtardıkları için çok sevindi.

Kıyıyla aralarında elli metre kalmıştı. İkisi de alabora olmasın diye kovayla, teneke kutuyla, sandala dolan suyu boşaltmaya çalışıyorlardı.

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

“Az daha çaba Ökkeş, az daha, kurtuluyoruz.”

“Buba, burası Amerika mı?”

“Oğlum ne Amerika’sı? Ben de bilmiyorum, göremiyorum dalgalardan... Ayağımız karaya değsin de, gerisi önemli değil...”

Kıyıya on metre kala, Ökkeş’in babası tüm ustalığını göstererek sandalı dalgalara karşı dikleştirdi. Ama bu hiç kolay olmadı. Kürekler neredeyse kırılacak, elinden suyun içine kaçacaklardı. Direne direne, kayığın dalgalara paralel olmamasına çalıştı. Birdenbire, kayığın ön tarafının kuma saplandığını anladı. Kendini suya attı, sandalı yakaladı. Bağırды:

“Ökkeş, atla bana yardım et!”

Ökkeş kendini suya attı. Baba oğul sandalı burundan yakalayarak onu suların götüremeyeceği yere dek çektiler. Ama son güçlerini de burada harcamışlardı. İki de kayığın yanına bir anda yığılıverdiler.

Ökkeş:

“Bubaa,” dedi. “Öldüm ha ben...”

Babasının soluğu çok cılız çıktı:

“Ben de oğlum, ben de,” dedi.

Bir zaman orada kendilerine gelmek için beklediler. Ama bu arada dalgalar daha çok hırçınlaşmış, kıyıya dev gibi çarpıyorlardı.

Ökkeş’in babası:

“Az daha kalsaydık suyun içinde bu dalgalar bizi öldürürdü,” dedi.

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Ökkeş, bir anda kendini ölmüş düşünerek ağlamaya başladı.

“Bööö!”

“Niye ağlıyorsun oğlum?”

“Ya ölseydik buba?”

“Ölmedik işte, baksana sağız...”

“Bööö! Ya ölseydik?”

Ökkeş’in babası ayağa kalktı:

“Böyle durmakla olmaz,” dedi. “Soğuktan öleceğiz bu kez. Onun için hemen ateş yakalım, üstümüzü başımızı kurutalım.”

Baba, bunu söyledi, elini cebine attı:

“Eyvah!” dedi.

Ökkeş, babasından çok bağırdı:

“Bubaa, yoksa öldük de haberimiz mi yok?”

“Eyvaaaah!”

“Aboooov demek ölmüşüz de haberimiz yok. Bubaaa, biz şimdi ölü müyüz?”

Ökkeş’in babası:

“Yok oğlum yok,” dedi. “Baksana şuna.”

Ökkeş, babasının cebinden çıkardığı kutuyu tanıyamadı:

“Sakız mı var buba içinde?” dedi.

“Oğlum ne sakızı? Kibrit... İslanmış iyice. Şimdi ne yapacağız?”

Ökkeş:

“Bekleriz buba,” dedi. “Bekleriz, buraya yıldırım düşsün, ağaçları yaksın, ondan sonra gider üstümüzü kuruturuz.”

Babası:

“Ohoooo, o zamana dek soğuktan ölürüz bile...”

Ökkeş’le babası kara kara düşünürlerken, Ökkeş birdenbire bağırırverdi. Öyle bağırmişti ki, sanki ayağını ya yılan sokmuş ya da akrep sokmuştu.

Babası:

“N’oldu oğlum?” dedi.

“Bak!”

Ninesi, kibritler ıslanmasın diye hep naylon torbanın içinde saklardı. Ökkeş de, naylon torbanın içinde bir kutu kibrit olduğunu görünce, kutuyu naylon torbasıyla birlikte almış, cebine sokmuştu.

Elini torbanın içine daldırdı. Kibrit hiç ıslanmamıştı. Babasına uzattı. Babası:

“Oh be kurtulduk,” dedi. “Haydi bakalım, hemen çalı çırpı toplayalım.”

Baba oğul, koşuşarak çalı çırpı topladılar. Kıyının ilerisinde, kurumuş dal parçaları, yapraklar doluydu. Gidip gidip geldiler. Biraz sonra, kocaman bir çalı çırpı yığını yapmışlardı. Ama bu fırtınada kibriti tutuşturmak çok zordu. Ökkeş’in babası, birinci kibriti eğilip çaktı, kibrit daha yanmadan söndü, ikinciyi çaktı, o da öyle oldu. Boşuna kibritleri tüketecekti. Onun için çalı yığınının yanına hemen bir odun parçasıyla bir çukur açtı. Baba oğul, iki yandan bu çukurun yanına korunak oldular. İlk kibrit yanmadı, ama ikinci kibrit yanarak Ökkeş’in babasının elindeki kurumuş yaprağı tutuşturdu. Baba hemen yaprağı çalının altına attı, üstünü küçük küçük dal parçala-

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

rıyla besledi. Önce koyu bir duman çıktı, onu ardından ateş parladı. Ateş parlar parlamaz, Ökkeş:

“Bubaa,” diye bağırdı. “Keşke un getirseydik de bazlama yapsaydık.”

Baba oğul ateşi beslemeye başladılar. Üzerlerindekiyi çıkardılar, yan tarafa yığıdıkları dal parçalarının üstüne attılar. Ateşte kurutmaya çalışıyorlardı. Ateşin yalımları vücutlarında geziniyor, az önceki üşümeleri yavaş yavaş geçiyordu. Arada bir Ökkeş, kumluğun bittiği yere doğru koşuyor, kocaman kocaman dal parçalarıyla geliyordu.

“Hoooooop!” diye ateşin üzerine atıyor, yine koşuyordu.

Babası:

“Oğlum önce işliklerini kurut,” dedikçe, Ökkeş, sanki duymuyormuş yine kumluğun bittiği yere koşuyordu. Son gelişinde fısılaya fısılaya kocaman bir kütük parçası getirdi. Karşıdan:

“Bubaa, bak,” dedi.

Babası koştu, ikinci kütüğü kucaklayıp ateşin üzerine attılar.

Babası:

“Şimdi bu köz olunca, bize uzun zaman yeter, artık çalı çırpı getirmeye gerek yok, üstümüzü kurutmaya bakalım,” dedi.

Ama Ökkeş yerinde duramıyordu ki... Bir ara koştu kayığa dek gitti. Oradan avazı yettiği kadar bağırdı:

“Bubaa, balık duruyor haaa...”

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

“Yeriz sonra, yeriz,” dedi babası.

Ökkeş:

“Hemen yeriz,” anladı, balığı aldı geldi. Gerçekten babası da acıkmıştı. Kim bilir ne kadar zaman suyla savaşmışlardı. Ökkeş yemişti, ama babası hiç yememişti. Balıktan bir parça alarak ağzına attı. Ökkeş’e:

“Ekmek?” dedi. “Ekmek var mı kayıkta?”

Ökkeş yine koştu kayığın yanına, ekmeği aradı buldu. Islanmıştı. Bir lokma ağzına attı, tuzlu, deniz suyu kokuyordu. Bir lokma daha attı.

“Yenir mi acaba?” dedi.

Bir lokma daha attı:

“Hiç fena değil,” dedi.

Bir lokma daha attı:

“Amanin ekmeğin çorbası gibi olmuş,” dedi.

Bir lokma daha attı:

“Yalnız tuzu biraz fazla kaçmış,” dedi.

Koşarak babasının yanına geldi:

“Yinir buba yinir,” dedi. “Tuzlu ekmeğin çorbasına benziyor.”

Ökkeş’in babası ekmekten bir parça ağzına attı, tükürecekti, ama tükürmedi, yemek zorunda kaldı. Çünkü fırtınanın ne zaman dineceğini bilmiyordu. Şayet fırtına dinmezse burada ne yiyeceklerdi? Onun için, ekmez tuzlu olmuş, ıslak olmuş bunu düşünecek zaman değildi.

Ateşin karşısında, bu ölüm kalım savaşından sonra, onlara balık pek lezzetli geldi. Pişmiş balıkları ye-

dikten sonra, Ökkeş geriye kalan bölünmemiş balığı getirdi. Babası, bıçağıyla balıktan küçük küçük parçalar keserek çöpün ucuna taktı. Bir şiş kendine yaptı bir şiş de Ökkeş'e yaptı:

"Al bakalım Ökkeş, çöpü yakmadan balığını kendin pişir," dedi.

Ökkeş'in işliğı kurumuştu. Sırtına geçirdi. Çöpü eline aldı. Az önce attıkları kütüğün közlerinden önüne çekerek, yere çömeldi ve şişini pişirmeye başladı...

"Buba, çöpüyle beraber mi yiyeceğim?"

"Oğlum biz çöpü değil, balığı pişiriyoruz."

Ökkeş hemen elindeki şişle konuştu:

"Bak çöp," dedi. "Sen değil, balık pişecek, ona göre..."

Arkalarında ağaç büyüklüğünde kocaman kocaman dalgalar kıyıya çarpıyor, çatlıyorlardı. Görünüş çok korkunçtu. Ama onlar artık kurtulmuşlar, ateş bile yakmışlardı. Şu anda da karınlarını doyuruyorlardı. Balığın yarısı da duruyordu.

Ökkeş, kızarttığı balıkları çöpün ucundan çıkarıyor, ağzına atıyordu. Babası, boşalan çöpe, yeni balık parçaları geçiriyor, Ökkeş bunları hem ellerini ısıtarak, hem de ara sıra yanda duran çamaşırlarını çevirerek, pişiriyordu.

Ökkeş:

"Buba," dedi, "Burası neresi acaba?"

"Karnımızı doyuralım, bakarız..."

"Buba..."

“Söyle Ökkeş?”

“Ya dalgalar gelip bu adayı batırırlarsa?”

“Batırmazlar, korkma. Şimdi ne yapalım biliyor musun? Çamaşırlarımızı kuruttuktan sonra çok çalı çırpı getirelim, sandaldaki yorganı da kurutalım.”

Sandaldaki yorganı Ökkeş’in babası hep sandalda kullandığı için, içinde pamuk yoktu. Eski bir battaniyenin üzerine nine bez geçirmiş, oğlu balığa gittiğinden üşüyünce dizlerine örtün diye hazırlamıştı.

Baba, geceyi düşünüyordu. Fırtına dinmedikten sonra buradan bir yere kımıldayamazlardı. Hem onca fırtınadan sonra, sandalın onardıkları yeri kim bilir ne olmuştu? Burada, sandalı bir daha gözden geçirmek, havanın düzelmesini beklemek, ondan sonra denize açılmak gerekliydi.

Ökkeş, kaç şiş yediğini bilmiyordu. Babası:

“Yeter artık oğlum,” demese, yine de bilmeyecekti.

Babası sandaldan testi almaya gitti. Ama korka korka gitti, sevinerek döndü. Çünkü, testinin üzerine sıkıca geçirdiği kozalak yerinden hiç oynamamış, testi de sıkıştırdığı yerden devrilmemişti.

“Yaşadık oğlum, Ökkeş,” dedi. “Suyumuz da var.”

Ökkeş, ancak suyu gördükten sonra susadığını anladı. Tam testi kafasına dikecekti ki babası:

“Yooo,” dedi. “Doya doya değil Ökkeş, azar azar. Ne olur ne olmaz bakmışsın adada su yoktur.”

Ökkeş’e teneke kutunun dibine biraz su koydu ve uzattı. Ökkeş de:

“Nenem buba,” dedi. “Şimdi nenem ne yapıyor dur acaba?”

Öğle zamanı çoktan geçmiş, güneş bulutların arasında donuk rengiyle batıya yönelmişti. Nine ve köylüler, kıyıda çok beklemişlerdi. Umudu kesen köylüler birer ikişer köyün yolunu tutmuşlardı. En sonra muhtar da kıyıdan ayrıldı. Ninenin yanında yalnız Hanife Hala kalmıştı. Hanife Hala onu güzel sözlerle teselli etmeye çalışıyordu, ama nine bir türlü teselli olmuyordu.

Hanife Hala:

“Belki de adalardan birine sığınmışlardır,” diyordu.

Nine, hep kötü şeyler düşünüyordu. Kayık ters çevrilmiş, oğlu ve torunu suya düşmüş, baba oğul birbirlerine sarılmışlar, boğulmuşlardı.

Aklına gelen bu fikri kovmaya çalışıyor, ama bir türlü başaramıyordu. Denizin kudurmuş sularına bakınca, hemen bu kötü olay gözlerinin önüne geliyor, Ökkeş’in boğulurken çıkardığı sesleri, babasına nasıl sarıldığını düşünüyordu. Evlerine dağılan köylüler de, oradayken nineye hiçbir şey belli etmemişlerdi, ama onların da hiç umutları kalmamıştı. Bu azgın dalgalar, o ufacık sandalı çoktan yalamış yutmuş, Ökkeş’le babasını balıklara yem etmişti.

Nine, gözlerini denizden ayırmıyordu.

Hanife Hala, ikide bir:

“Haydi gidelim artık,” dedikçe, nine hiç yanıt vermiyor, boş gözlerle denize bakıyordu.

Bazen, ulur gibi acı acı sesler çıkarıyor:
"Yavrularım!" diyordu.

Bir bilseydi nine çocuklarının sağ olduğunu, bir haberlerini alsaydı. Uçan martılar haber getirseydi Yılan Adası'ndan, nine sanki yeniden dünyaya gelmiş olacak, sevincinden o yaşında kalkıp oynayacaktı. Ama, ne fırtınanın üfürdüğünden, ne de uçan kuşun kanadından bir haber alabiliyordu.

Hiç konuşmuyordu. Kumların üzerine oturmuş, hep denize bakıyordu. Hanife Hala, torununu eve göndererek, bir hırka getirtti, ninenin omuzlarına yerleştirdi. Nine hiç üzümüyordu ki... İçindeki evlat ve torun ateşi, onu yakıp kavuruyordu.

Yavaş yavaş karanlık basıyordu. Ama nine, evine gitmemekte direniyordu. Bir ara muhtar yanlarına uğradı:

"Hadi nine," dedi. "Burada beklemekle eline bir şey geçmez. Beklesen de onlar gelecekler, beklemeden de..."

Muhtar böyle diyordu, ama Ökkeş'le babasının bir daha bu kıyıya ayak atacaklarına inanmıyordu.

"Hadi ninem hadi... Otur evinde bekle, burada soğuktan hasta olacaksın. Oğlun iyi bir balıkçıdır, böyle fırtınalarda ne yapacağını bilir."

Oysa böyle korkunç fırtınalarda, hiçbir balıkçı, hiçbir şey yapamazdı.

Hanife Hala, ninenin koluna girdi. Nine süğüm süğüm ağlıyordu...

"Hadi bacım, hadi gidelim," dedi.

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Nine ayağa kalktı, ama ayaklarında can yoktu. Öbür koluna da muhtar girdi. Yürümeye başladılar. Ama ninenin ayakları bir türlü gitmiyordu. Ona öyle geliyordu ki, orada beklerse, oğluyla torunu az sonra çıkıp geleceklerdi... Onun için dönüp dönüp ardına bakıyordu.

“Durun, durun az daha bekleyelim,” diyordu.

Muhtar:

“Söyledim nine,” diyordu. “Durup beklemekle eline ne geçecek?”

Nineyi zorla kumsaldan uzaklaştırdılar. Nine eve değil, ölüme gidiyordu sanki. Öylesine bitikti.

Muhtar, onları ninenin kapısına dek getirdi. Hanife Hala'nın kulağına fısıldadı:

“Yanımdan ayrılma, teselli etmeye çalış!”

Hanife Hala da, ona fısıltıyla yanıt verdi:

“Olur ayrılmam...”

Nine, içeri girince, kendini bir minderin üzerine atarak ağlamaya başladı. Hanife Hala, bir ninenin yanına gidiyordu, bir de ocağa. Odayı ısıtmak nineyi hasta etmemek için uğraşıyordu. Ateşi yaktıktan sonra, gelinini çağırırdı:

“Sen otur ninenin yanında, ben çorba pişirip geleyim,” dedi.

Gelin, nineyi avutacak birkaç söz söyledi, ama az sonra avutacak söz bulamadı. Köylüler, birer ikişer ninenin yanına gelmeye başlamışlardı. Hepsi de yaşlı kadını teselli edecek sözler söylüyorlardı, ama içlerinden şuna inanıyorlardı: Dalgalar, bir iki güne

kalmaz, ikisinin cesetlerini kıyıya vurur. Hatta muhtar hava iyice karardıktan sonra, bir ara fenerle köy bekçisine kıyıyı tarattı, ama bekçi hiçbir şey bulamadan, hiçbir şey göremeden geldi. Evde, her ağızdan başka sözler çıkıyordu:

“Canım mutlaka adanın birine sığınmışlardır.”

“Fırtına kıyıda böyle, bakalım açıkta da öyle mi?”

“Fırtınanın çıkacağıını anlayınca, hemen adanın birine sığınmışlardır.”

“Yarın sabah gülerек gelirler...”

“Belki de bir yığın balıkla gelirler.”

Böyle konuşuyorlardı. Ama nine hiçbirini duymuyordu. O, gözlerini Ökkeş ve oğlunun yattığı yere dikmiş, onları, orada arıyordu.

“Yavrularım, yavrularım,” diyordu.

O kadar zorladılar, nine bir kaşık çorba bile içmedi. Gece geç vakit olunca köylüler birer ikişer kalkmaya başladılar. Ninenin o durumuna üzüyorlardı, ama ellerinden hiçbir şey gelmiyordu.

En son, Hanife Hala'nın gelini kalktı. Hanife Hala:

“Ben bugün burada yatacağım,” dedi.

Ev boşalınca, Hanife Hala:

“Gör bak, yarın gelecekler,” dedi.

Ama nine, üzüntüden bitmişti. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu.

*

Ökkeş'in babası, karınlarını doyurduktan sonra sandalın yanına gitti. Gerçekten sandalın bir gün ön-

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

ce onardıkları yerleri tekrar delinmişti. Delik sandal onarılmadan bir yere gidemezlerdi. Hem, fırtına da dinmemiştir ki. Gerçi az hafiflemiştir, ama yine de bir sandalı devirmeye yeterdi. Oğluna:

“Ökkeş, bu gece burada yatacağız,” dedi.

Ökkeş, korkuyla:

“Buba, bizi çakallar yer,” diye cevap verdi.

“Oğlum çakallar insanı yemez.”

Ökkeş, başını denizden çevirerek adaya baktı:

“Ne adası tanıdın mı buba?” diye sordu.

Ökkeş’in babası tanıyamadı adayı. Bakındıktan sonra:

“Gezmem gerek,” dedi. “Bu adaya hiç bu kıyısından bakmadım. Belki de bildiğim bir adadır.”

“Buba Kayalık Ada olmasın?”

“Hayır, tanırım Kayalık Ada’yı... Çünkü onun her yanını dolaştım. Haydi bakalım, durmaya gelmez, şöyle bir adayı dolaşalım, neredeyse güneş batacak...”

Ökkeş, eline kocaman bir odun parçası aldı. Babası sorunca:

“Ne olur ne olmaz buba, aslan maslan çıkarsa öldürürüm,” dedi.

Babası önde, Ökkeş onun ardında sahilden ayrıldılar. İleride, kayalık bir tepe, bu tepenin yamaçlarında da küçük küçük ağaçlar vardı. Ağaçların çoğu fazla gelişmiş çalılardan içinde boğulmuştu.

Ökkeş’in önünden bir tavşan kaçınca, Ökkeş:

“Bubaaa!” diye bağırdı.

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Babası birden geriye döndü:

"Ne o?"

"Aslan buba..."

"Aslan mı, burada aslan olmaz. Nereye gitti?"

"Şu çalının içine..."

Babası güldü:

"Ah Ökkeşim ah, hiç koskoca aslan o çalının içine sığar mı?"

Ökkeş bu kez:

"Aslan yavrusuydu," dedi.

Babası:

"Aslan yavrusu ne kadar olur bilir misin? Buzağı kadar..."

"... Haaa," dedi Ökkeş. "Öyleyse aslan değil kaplandı."

"Olamaz..."

"Olur buba..."

"Oğlum kaplan da aslan kadar vardır."

"Öyleyse timsah..."

"Allah Allah, oğlum timsah sularda olur." Babası, Ökkeş'in yanına geldi:

"Anlat bakalım sen şunu bana," dedi.

Ökkeş, şöyle bir ara görüp de gözünden kaçırdığı tavşanı tanımlamaya çalıştı. Burnunu, kulaklarını anlattı. Babası güldü:

"Ah Ökkeş ah, o tavşan," dedi.

"Çok iri ya?"

"Ada tavşanları iri olur. Haydi bakalım yürü, kendimize yatacak bir yer bulalım."

Yürümeye başladılar. Bir ağacın dibine gelince, Ökkeş:

“Bubaa,” dedi. “Burnuma bir koku geliyor.”

“Ne kokusu?”

“Bizim yorganın kokusu...”

“Neee?”

“Ben onu kurusun diye ateşin dibine koymuştum, kıvılcım sıçradı.”

Ökkeş’in babası, koşarak ateş yaktıkları yere geldi. Ama Ökkeş, adadan korktuğu için babasından önce koşup ateş yaktıkları yere gelmişti. Babası yorganı eline aldı, yorganın hiçbir yeri yanmamıştı:

“Gördün mü Ökkeş oğlum?” dedi. “Beni boşuna yordun.”

Ökkeş, utanmış:

“Buba, yorgan koktuğu,” dedi.

Baba oğul, yine geldikleri yerden gitmeye başladılar. Babasının isteği, şöyle bir kuytu çalılık bulmak, yorganı götürmek, sonra orada çalı çırpı toplayıp yakmak, soğuktan hasta olmamaktı. Güneş batmadan bu yeri bulmalı, yorganla diğer gerekli şeyleri oraya taşımalıydı.

Çalı boşlukları dikenliydi. Çalı aralarındaki kuytu yerlerse, yatılacak gibi değildi... Bu bakımdan Ökkeş’in babası, adanın öteki yanına gitmelerini önerdi. Ökkeş korkuyla bir arkasına, bir önüne, bazen de yanlara bakıyordu. En küçük bir hayvanın, örneğin bir kertenkelenin sıçraması bile, onu korkutuyor:

“Bubaa,” diye bağıırıyordu.

Her gördüğü hayvan için de, ya kurt diyor, ya ayı diyor, ya da sırtlan diyordu.

Tepeyi aştılar. Ökkeş'in babası tepeyi aşar aşmaz, bu adayı tanıdı. Çok önceleri, belki de yirmi yıl önce bu adaya bir kez gelmişti. Balıkçılar, bu adaya hemen hemen hiç uğramazlardı. Yılan Adası derlerdi, buraya... Yaz günleri yılanlar kumsalda, çalı aralarında birbirlerine dolaşmış olarak gezerlerdi. Anlatıklarına göre, burada kırmızı yılanlar bile vardı. Çok eskiden iki balıkçı bir yaz günü gece vakti bu adaya sığınmışlardı da, sonradan bu adada ölüleri bulunmuştu. Yılanlar onları sokmuştu. Baba:

"Tanıdım bu adayı," dedi.

"Ne adası buba?"

"Yılan Adası."

"Amanin..."

Ökkeş koşmaya başladı. Babası ardından zor yetişti.

"Dur oğlum nereye?"

"Kendimi denize atmaya bubaa..."

"Oğlum kendini denize niye atacaksın?"

"Yılan denize giremez de ondan buba..."

"Oğlum bu kış günü yılan ne arasın?"

"Bizi..."

"Bak oğlum, yılanlar kışın, kış uykusuna yatarlar, kış boyu uyanmazlar."

"Ya birinin uykusu kaçır da uyanırsa?"

"Olmaz... Sıcaklar başlamadan hiçbiri uykusundan uyanmaz."

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

“Ya biri yuvasında ocak yakar da aman çok ısındım, gidip biraz dolaşayım derse?”

Ökkeş’in babası, adanın adını oğluna söylediğine çoktan pişman olmuştu, ama iş işten geçmişti. Keşke oğluna, “Çiçek Adası”, “Kumru Adası” gibi şeyler söyleseydi...

Oğlunu kolundan yakalayıp götürmeye başladı. Ama Ökkeş artık hep yerlere bakıyordu. Yerde gördüğü en küçük bir kıvrılmış dal parçası, yılanı benzer bir ağaç dalı, onu korkudan havaya zıplatmaya yetip de artıyordu.

“Bubaaa yılan...”

“Hani oğlum?”

“Nah buba nah!”

Ökkeş’in babası, Ökkeş’in yılan diye gösterdiği şeyin yanına yaklaşıyor, eline alıyor:

“Bak,” diyordu. “Gördün mü dal parçası...”

“Buba, kurumuş yılan olmasın?”

“Oğlum dal parçası...”

Hele bir keresinde çalıkların içinden geçerken Ökkeş’in boynuna kalınca bir dal sürtününce, Ökkeş deli gibi bağırıp koşmaya başladı:

“Bubaaaaa!”

Babası ardından zor yetişti. Ökkeş kendini yere atmış, debeleniyordu. Babası onu sarstı:

“Dur oğlum dur, ne var?”

“Sırtımda yılan var.”

“Neresinde?”

“İçinde içinde, kaydı gitti içine...”

Babası, elini işliğin sırtından içine soktu, gezdirdi:
"Bir şey yok," dedi.

Ökkeş ayağa kalktı:

"Yok mu?"

"Yok ya."

"Öyleyse ben koşarken kaydı düştü."

Adanın öbür yamacına varmışlardı. Bu tarafta da geniş bir düzlük vardı. Deniz, küçük bir girintiyle içeriye girmişti, küçük bir koy oluşturmuştu. Koyun hemen yanından, kayalıklar yükseliyordu. Ökkeş'le babası, bu kayalıklara tırmanmaya başladılar. Kayaların üzerinde, aşağıdan bakılınca küçük küçük oyuklar gözüküyordu... Oraya dek çıktılar. Ama yanına varınca, bunların oyuk değil, kayanın koyu rengi olduğunu gördüler.

Ökkeş'in babası:

"En iyisi yine çalılıarın arasında bir yer bulmalı," dedi.

Kayalıktan aşağıya indiler. Kıyı boyunca yürümeye başladılar. Yılan Adası küçücük bir adaydı. Şöyle büyük bir geminin iki katından az fazla...

Ökkeş:

"Dön baba dönelim, yine aynı yere gelelim," dedi.

Babası:

"Buralardan bir yer arayacağız. Ökkeş," dedi.

İlk çıktıkları çalılıarın arasına tekrar daldılar. Ökkeş'in bu çalı aralarından ödü kopuyordu. Aklını yılanlar almıştı. Gözü açıkken, sanki düş görür gibi,

boyuna gözünün önüne yılanlar geliyordu. Kocaman kocaman yılanlar, küçük küçük yılanlar, boz renklileri, alacalıları, çifte çatal dillileri... Çalılıarın içinden herhangi bir kuş, ses çıkararak uçmaya görsün, Ökkeş bağırıyordu:

"Bubaa, öten yılan!"

"Oğlum kuş."

"Kuş yılanı buba..."

"Oğlum kuş yılanı olmaz."

"Uçan yılan buba."

"Hay Allah yılan uçmaz oğlum."

Kocaman bir ağacın altındaki kuytu yer, Ökkeş'in babasının hoşuna gitti. Çalılar orada doğal olarak korunak oluşturmuşlardı. Hatta kapısı bile vardı. Şayet bu kapı gibi yerin önüne, kocaman çalılardan birkaç tane keser de koyarlarsa, içeriye hiçbir hayvan giremezdi.

"Tamam Ökkeş... Burada yatacağız. Kapıya da birkaç çalı kümesi koyduk mu..."

Ökkeş:

"Biri gelip de onları bir ateşe verdi mi..."

"Oğlum bizden başka hiç kimse yok ki bu adada... Var mı?"

"Var."

"Kim var?"

"Yılanlar..."

"Yılanlar şimdi yerin altında... Haydi bakalım, şimdi ben bıçağımla şuradaki çalılıarı düzeltip kendimize yatacak kadar yer açayım."

Ökkeş'in babası, bıçakla çalılıarı kesmeye koyulduğunda, Ökkeş de çalılıarı alarak yan tarafa yığıyordu. Çalılar yan tarafta kocaman bir yığın olunca, gerçekten ortaya küçücük bir odacık çıkmıştı. Bu odacığın tavanı çalıydı, yanları da çalıydı. Bir de yan tarafa yığıldıkları çalılıarı giriş yerine yığarlarsa, artık hiçbir şeyden korkuları olmazdı. Gerçi babasının korkusu olmazdı, ama ya Ökkeş'in? Ökkeş, yatacaıkları yere bakıp, daha şimdiden titriyordu. İki de birde babasına:

"Buba, biz burada mı yatacağız?" diye soruyordu.

"Evet oğlum. Altımıza kuru otlardan toplarız. Üstümüze de yorganımızı alırız, sonra sırt sırta verdik mi, hiç üşümeziz."

Ökkeş duruyor, duruyor, yere bakıyor:

"Buba biz burada mı yatacağız?" diyordu yine...

Ökkeş'in babası fenerin yerini bile hazırlamıştı. Yan taraftan sarkan çalının çatalına takacaktı. Fener içeriyi aydınlatacak, şayet odada herhangi bir hayvan varsa, ışığı görünce korkudan yanlarına sokulmayacaktı.

Ökkeş'e:

"Bak," dedi. "Fenerimizi de buraya astık mı?"

Ökkeş:

"Tamam!" dedi. "Öcülere, adam yiyenlere, gelin biz buradayız, bizi yiyin, demiş olacağız."

"Oğlum hayvanlar ışığa gelemezler."

"Bubaa!"

"Söyle oğlum?"

“Ben şimdiden korkuyorum buba.”

“Ben yanıdayken hiçbir şeyden korkma. Haydi, şimdi kıyıya inelim, gerekli şeyleri alıp gelelim.”

Güneş neredeyse batacağı. Adayı, derin bir sessizlik kaplamıştı. Ara sıra, azalan fırtınanın sesi de olmasa, nefesleri bile duyulacaktı. Babası önde, Ökkeş onun ardında kıyıya geldiler. Baba feneri, kendisi de yorganı aldı. Çalılardan yaptıkları odacığa geldiler. Güneş batmıştı. Baba ilk iş olarak feneri yaktı. Ökkeş, fenerin dibinde duruyor, hiçbir yere ayrılmıyordu. Babası:

“Haydi oğlum azıcık çalı topla,” dediğinde:

“Cık, korkarım ben,” diyordu.

Babası, kuru çalılardan topladı. Yangın çıkmasın diye, odacıklarından uzağa yığdı. Kuru dal parçalarından altına yerleştirdi ve tutuşturdu. Kibriti yakarken:

“Yaşa Ökkeş,” dedi. “Şayet sen kibriti naylon torbanın içine koymamış olsaydın, çoktan soğuktan donardık. Nasıl, iyice kurudu mu üstündekiler?”

“Evet.”

“Yorganımız da kurumuş. Şimdi biraz da balık kızartıp yersek, ondan sonra hiç üşümeden yatarız. Sabah olunca da kayığımızı onarır, köyün yolunu tutarız. Kim bilir şimdi ninen ne kadar korkmuştur. Zavallı, belki de öldüğümüze inanmıştır.”

Ökkeş:

“Denizde ölmedik ya, burada ölürüz,” dedi.

“Nedenmiş o?”

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

"Yılanlar şimdi kokumuzu almışlardır."

Babası, Ökkeş'in yanına geldi:

"Hiç korkun olmasın Ökkeş," dedi. "Yarın sabah uyanacağız ve köyümüze döneceğiz. Sana bir şey daha söyleyeyim mi, yarın hava çok güzel olacak."

Ökkeş ağlıyordu:

"Ben görmeyeceğim ki," dedi.

"Oğlum korkma hiçbir şey olmaz."

Baba, iki çöp bulup sivriltmişti. Ökkeş'i sakinleştirmenin en güzel, yolu, ona bir şeyler yedirmektir. Nitekim Ökkeş babasının balık parçalarına el attığını görünce, hemen fenerin dibinden ayrılıp geldi:

"Yiyelim buba," dedi. "Yiyelim, beslenelim, yılan kızmasın."

Babası, çöpün birini Ökkeş'e uzattı. Sonra kocaman balık parçalarını ufalamaya başladı.

"Biliyor musun Ökkeş?" dedi. "İyi ki şu balığı avlamışsın. Yoksa aç kalacaktık."

Ökkeş, babasının uzattığı balık parçalarını bir bir çöpüne geçiriyordu. Çöpü tamamladıktan sonra, ateşe tuttu. Balığın ilk kokusu çıkar çıkmaz, Ökkeş'in ağzı sulandı. Ekmekleri kalmamıştı, ama balık eti doyurucuydu.

Babası:

"Suyu unuttuk," dedi.

Ökkeş:

"Gitme ha buba," dedi.

"Senin içesin var mı?"

"Yok buba, hiç yok."

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Balık pişmişti, Ökkeş ve babası, lokma lokma atıştırmaya başladılar. Baba, hep annesini düşünüyordu. Kadıncağızın perişan durumu aklına gelince, sabahın bir an önce olmasını, bir an önce nineyi üzüntüden kurtarmayı istiyordu.

Bazen teselli de buluyor:

“Nasıl olsa köylüler onu avuturlar,” diyordu.

Ökkeş’e baktı, Ökkeş, boyuna çöpüne balık geçiriyor, boyuna atıştırıyordu. Sabahleyin buradan gidecekleri için, balıktan ayırmaya gerek yoktu.

“Ye oğlum, istediğin kadar ye.”

Ökkeş istediği kadar yedi. Karnı kocaman oldu, şişti. Canı çok su istiyordu, ama babasına hiçbir şey söylemiyordu. Olur ki babası:

“Haydi kalk birlikte gidelim,” der diye korkuyordu.

İçinden:

“İçmezsem içmeyeyim,” dedi. “Yarın köye varınca bir kova içirim. O kovayı bitirir, bir kova daha içirim.”

Balıklarını yedikten sonra ateşin başında biraz oturdular. Sonra babası:

“Haydi bakalım, şimdi uykuya,” dedi. Ökkeş:

“Buba yatmayalım,” diye konuşunca, babası:

“Niye?” diye sordu.

“Bir şey gelir buba.”

“Hiçbir şey gelmez.”

Ökkeş’in babası, toprakla ateşin üzerini örttü. Sonra, çalıdan odacıklarına girdiler. Baba, önceden hazırlamış olduğu otları yere serdi.

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

"Haydi bakalım Ökkeş," dedi.

"Buba bu otların arasından yılan çıkmaz mı?"

"Çıkmaz, korkma oğlum korkma be."

Ökkeş, yatar yatmaz zıplayıverdi. Babası sordu:

"N'oldu?"

"Yılan battı."

Aklını yılan almıştı, düzeltti:

"Tiken battı," dedi.

Babası da yanına uzandı. Yorganı üstlerine çektiler. Ökkeş iyice babasına sokulmuştu. Üşümüyordu, ama ah şu içindeki korku olmasaydı. Kim bilir, belki de bunun gibi bir odacık, evlerinin avlusuna yapılırsa, orada hiç korkmadan babasıyla yatardı, ama bu adada, hele hele ismi Yılan Adası olan bir adada böyle yatmaya ödü kopuyordu.

"Hadi uyu oğlum!"

Ökkeş, bir türlü gözlerini kapayamıyordu. Gözlerini kapasa, sanki üzerine bir şey atılacağından korkuyordu. Hatta bir ara fırlayıverdi.

"Bubaaa!" diye bağırdı.

Babası da kalktı:

"N'oldu oğlum?" diye sordu.

"Dur dinle buba yılanlar hücumu geçiriyorlar."

"Hani?"

"Bak bak, hıııı hıııı! Haydi hücum ediyorlar birbirlerine..."

Ökkeş'in babası kulak kabarttı, sonra güldü:

"İlahi çocuk, denizin sesi."

Ökkeş yine başını otların üzerine koydu. Babası

yorganı düzeltti.

"Haydi bakalım, sen uyu, ben seni bekleyeceğim," dedi.

"Gerçek mi buba?"

Ökkeş'in içi birazcık olsun rahatladı, ama ya gelen hayvan babasını önce yer, sonra sıra kendisine gelirse?

"Buba, ben de uyumayım."

Ökkeş, biraz sonra uykuya dalmış gibiydi. Baba, gerçekten uyumuyor, Ökkeş'in iyice uykuya dalmasını bekliyordu. Bu ada kış günü hiç tehlikeli değildi biliyordu, ama Ökkeş ne de olsa çocuktuktu, anlamıyordu. Bir tehlikenin kendisini beklediğini sanıyordu. Oğlu soğuk alıp üşümesin diye, yorganın fazlasını ondan yana örtüyor, kendisi yorganın bir ucunda kalıyordu.

Hep düşündüğü annesiydi. Şu anda herhalde annesinin de gözüne uyku girmiyordu, hep çocuklarını düşünüyordu.

Gerçekten uyumuyordu nine. En küçük ses ona bir umut gibi geliyor, hemen kapıya fırlıyordu. Kapıdan baktığında, ya eşeklerin koştüğünü, ya da köpeklerin boğuştuklarını görüyordu. Birdenbire başlayan köpek havlamalarıyla yeni bir umuda kapılıyor, hemen sokağa fırlıyordu. Uzun zaman köpek seslerinin geldiği yere kulak kabartıyor, şayet bu seslerin geldiği yer kıyı değilse, yine bitkin olarak odasına dönüyordu. Her defasında Hanife Hala onunla birlikte dışarıya çıkıyor:

“Şimdi değil, ama gör bak sabaha gelirler,” diyordu.

Nine:

“Ah yavrularım, vah yavrularım,” diye dövündükçe, Hanife Hala kendini güç tutuyor, ağlamamak için çaba gösteriyordu. Biliyordu ki, kendisi de ni-neyle birlikte ağlamaya başlarsa, nine büsbütün üzülecek, kendinden geçecekti.

“Onlara ayrınlı bulgur çorbası yapmıştım. Ökkeşim çok severdi.”

“Gelirler, sabaha yerler.”

“Ah yavrularımı aldı deniz, gözü kör olası deniz, aldı yavrularımı...”

“Hadi uyu biraz.”

“Gözlerime uyku girer mi benim Hanife Bacı, gözlerime uyku girer mi?”

Ökkeş’in babası da uyumamak için çok direndi, ama gündüzki yorgunluk bitirmişti onu. Bir zaman sonra gözleri süzölmeye başladı. Göz kapakları ağırlaştıkça ağırlaşıyordu. Kendini tutamadı ve çok uzaktan gelen denizin şapırtıları arasında uyudu.

Gece yarısı bir yağmur başladı. Önce taneler ufak ufaktı. Sonra birden irileştiler. Çalılar, onları bir zaman korudu. Sonra ilk su damlası Ökkeş’in babasının burnuna damladı. Zaten tetikte uyumakta olan baba, bu damlaya uyanıverdi.

Oğlunu örttü:

“Ökkeş kalk.”

Ökkeş, birinci dürtüşte uyanmadı, ama ikinci dürtüşte:

“Buba, yılanlar mı bastı?” diye uyanı.

“Yağıyor oğlum yağıyor!”

“Yılanlar mı yağıyor bubaaa?”

“Yağmur yağıyor!”

“Yağmur gibi mi yağıyor?”

“Yağmur yağıyor oğlum yağmur...”

Baba, hemen yorganı topladı. Yorganın ıslanmaması gerekliydi.

Ökkeş:

“Ne yapacağız buba?” dedi.

Babası biraz düşündükten sonra:

“Kıyıya gideceğiz, sandalın içinde yatacağız.”

“Sandalın içi suyla dolacak, deniz suyundan boğulmadık, yağmur suyundan boğulacağız.”

“Oğlum sandalı ters çevirecek, altına gireceğiz.”

Ökkeş:

“Buba,” dedi. “Niye akşamdan öyle yapmadık?”

“Deniz kıyısı soğuk olur da ondan... Haydi, şimdi ben feneri alayım, yağmurdan koruyayım... Sen de gaz ocağını al, gidelim.”

Yağmur iri iri atıyordu, ama Ökkeş yağmurdan korkmuyordu. Bu gecenin karanlığında önlerine bir şey çıkar diye korkuyordu. Onun için babasının bacaklarının arasından yürüyordu. Hatta bir iki kez babasının bacaklarını da birbirine dolaştırdı, neredeyse düşürecekti.

Düzlüğe inince koşmaya başladılar. Yağmur közlerini söndürmüştü... Ökkeş'in babası, oğluna:

"Haydi bakalım," dedi. "Çevirelim şu sandalı."

"Buba, sandal çevrilince biz içine nasıl gireceğiz?"

"Yanından gireceğiz."

Sandalı ters çevirdiler. Tam bu sırada rüzgârdan fener sönuverdi. Ökkeş:

"Bubaaa!" diye bağırdı.

"Oğlum korkma ben buradayım."

Baba, ne ettiyse feneri yakamadı... Kibritin tümünü de harcamak istemiyordu. Ne olur ne olmaz, belki de yarın bir fırtına çıkar, buradan gidemezlerdi. Eleriyle kumu kazdı. Ökkeş'in geçeceği kadar bir oyuk açınca Ökkeş'e:

"Haydi bakalım, gir içine," dedi.

Ökkeş'in başı sandalın içine girmişti ki, birdenbire başını çekiverdi:

"Buba, burası kuyu gibi."

"Oğlum gir, ben de geliyorum."

Ökkeş sandalın altına girdi. Babası bu kez oyuktan yorganı sokmaya çalışıyordu... Yorgan, Ökkeş'in bacağına değince, Ökkeş:

"Bubaaa," diye bağırdı.

"Ne var oğlum?"

"Denizanası geldi."

"Oğlum ne denizanası, içeri sokmaya çalıştığım yorgan."

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Yorganı soktuktan sonra kendi girdi. Oyuk yeri kumla doldurdu. Yer ıslaktı. Uyunacak gibi değildi, ama hiç olmazsa yağmurdan kendilerini koruyordu. Sırtlarını sandalın yanına vererek yarı oturur, yarı uzanır gibi yağmurun sesini dinliyorlardı. Yağmur taneleri sandalın üzerine tıtır tıtır vuruyordu. Ökkeş yağmurun bu sesini çok severdi, ama ah şu denizin sesi olmasa, ah şu içindeki korku olmasa.

“Buba, ister misin deniz kabarıp bizi yutsun?”

Babası:

“Niye?” diye sordu.

“Yağmur yağar denizi taşırırsa?”

“Deniz taşmaz ki oğlum.”

“Ya bize kızarsa, bunları içimde boğamadım, kıyıda boğayım derse?”

“Korkma, haydi uyuyacaksan, başını şu sepete day ve uyu.”

Uyku Ökkeş’in gözlerinden akıyordu. Hayatı boyunca bu günü ve bu geceyi hiç unutmayacaktı. Sonra arkadaşlarına anlatacaktı. Yarın akşam arkadaşları başına toplandıklarında bunları bir bir anlatacak, onların şaşkın bakışları arasında, nasıl hiç korkmadığını söyleyecekti.

İçinden:

“Ama korkuyorum,” dedi.

Az sonra da:

“Onlar da olsa korkarlar,” dedi.

Babası:

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

“Burası daha iyi değil mi Ökkeş,” dedi. “Artık hiçbir hayvandan falan korkun olmasın.”

“Sandalı yemezler mi?”

“A oğlum, sandalı hangi hayvan yiyecek?”

Sepet, Ökkeş’in başının altına yastık oldu, denizin şıptırıtısı da ninni... Az sonra daldı gitti. Yer ıslak olmasa, ikisinin nefesiyle burası çabucak ısınırdı, ama kumların üstü ıslaktı. Baba, kendi altına dümen tahtasını Ökkeş’in altına da iki küreği koymuştu. Böylece ıslaklıktan az da olsa kurtuluyorlardı.

Baba da fazla dayanamadı, o da uyudu.

İlk önce Ökkeş uyandı. Ama nasıl uyanış. O ufaklık yerde, öyle bir:

“Bubaa,” diye bağırmişti ki, az daha bu sesle sandal bile havaya fırlayacaktı.

Tak tak tak! diye bir ses geliyordu. Sanki sandalın üzerinde birisi vardı da, parmağını bükmüş, tak tak tak! diye vuruyordu. Baba uyanınca bir zaman dinledi. Sandalın içi kapkaranlıktı. Ökkeş:

“Buba, aslan geldi.”

“Oğlum aslan olmaz burada.”

“Öyleyse canavar. Kokumuzu aldı.”

Baba, bıçağını çıkardı, yavaş sesle:

“Hiç korkma Ökkeş,” dedi. “Bekleyelim. Bu sandalı parçalayıp da içine giremez.”

Ama ses, gittikçe çoğalıyordu...

“Tak tak tak! Taka taka tak!”

“Bubaaaaa!”

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

"Hiiiiş korkma!"

"Tak tak tak..."

"Takır takır yiyeceğim" diyor buba.

Bir zaman böyle korkuyla beklediler. Babası düşünüyordu: İnsan, olsa seslenir, yanıt isterdi. Ama bu durmadan, "Tak tak tak, taka taka tak!" diyor. Başka hiçbir şey yapmıyordu.

Bir zaman böyle korkuyla beklediler. Sonunda babası:

"Ökkeş, şöyle yana çekil bakalım biraz," dedi.

"Gitme buba!"

"Çekil sen."

Ökkeş korkarak yana çekildi. Arkasından, sandalın delik yerinden içeriye pırıl pırıl bir ışık doldu. Ökkeş:

"Bubaaaa, canavarın gözü," diye bağırды.

Babası güldü:

"Sabah olmuş," dedi. "Şimdi bu sandalın üzerindeki tak tak ne, biliyor musun?"

"Yılanların babası mı?" diye sordu.

"Hayır kuş."

"Kuş mu?"

"Kuş elbette. Kuşlar bize sabah oldu diye gagalarıyla haber veriyorlar."

Ökkeş'in yüzü sevinçten parlayıverdi:

"Buba sabah!" diye bağırды.

"Sabah ya. Kuşlar sandalın üzerine konmuşlar, gagalarını vuruyorlar."

Ökkeş'in babası, sandalın kumla birleştiği yere bıçağını soktu ve kazmaya başladı. Kazdıkça içerisi aydınlık oluyordu. Sonunda çıkacakları kadar bir delik açılınca kendini dışarıya attı:

"Oh," diye bağırdı. "Hava çok güzel Ökkeş!"

"Deniz yerinde duruyor mu buba?"

"Duruyor elbette."

"Oh aman iyi... Biner köyümüze gideriz."

Ökkeş de çıktı sandalın içinden. Çok susamıştı. Su aklına gelince, hemen testinin yanına koştu. Kafasına dikti. Suyu içince, bu kez karnının acıktığını hissetti.

Gece balığı tüketmişlerdi.

"Buba, ben acıktım."

"Biliyorum oğlum. Şimdi biraz acele edelim, iyi bir odun bulalım, onu yontup sandalımızı onaralım, ondan sonra küreklere asıyalım, doğruca köye. Buradan köyümüz pek uzak değil. Köye varınca, bol bol yumurta kaynatır yersin."

Ökkeş'in babası hep annesini düşünüyordu. Zavallı, koşmuş, sabahın ilk ışıklarıyla kıyıya gelmiştir.

Gerçekten daha gün doğar doğmaz, sırtına hırkasını almış, deniz kıyısına koşmuştu. Hanife Hala onu yalnız bırakmamış, o da nineyle birlikte kumsala gelmişti... Dünkü hırçın fırtına dinmişti, şimdi denizin yüzü çarşaf gibiydi. Ninenin gözleri hep uzakları araştırıyor, çok uzaklarda bir şeyler görmeye çalışı-

yordu. Görmek istediği, oğlunu ve torununu bir gün önce götüren kayıktı.

Hanife Hala:

“Gör bak, biraz sonra uzaktan gözüdürler,” diyor, ama nine susmuş, hep uzaklara bakıyordu.

Köylüler de, güneş yükseldikten sonra birer ikişer kıyıya doluşmaya başladılar. Bazıları, kumsaldan ötelere gidiyor, cesetleri su kıyıya vurmuş mu, vurmamış mı, onu araştırıyorlardı. Hatta muhtar, iki köy bekçisini de bu işle görevlendirmiş, araştırma yapmaları için çok uzaklara salmıştı.

Ama hiç kimse nineye olumsuz bir şey söylemiyordu. Herkes ninenin yanına yaklaşıyor:

“Az sonra gelirler,” diyorlardı.

Ninenin de içinde umut vardı. Ama zaman geçtikçe bu umudu yavaş yavaş kayboluyordu. Kuşluk zamanı geçmişti, daha görünürlerde ne bir kayık, ne de başka bir şey vardı.

Köylülerden bazıları:

“Belki de yüzerek başka yere çıkmışlardır,” diyorlardı.

Onlar böyle konuşurlarken. Ökkeş’in babası kayığı onarmıştı. Baba oğul, son güçlerini kullanarak sandalı denize indirdiler. Yorganı, gaz ocağını, fenerlerini unutmadılar.

Baba:

“Acele edelim oğlum,” diyordu. “Ninen meraktan ölmüştür.”

Ökkeş, eliyle bir gece kaldıkları adaya "Hoşça kalın!" işareti yaptı.

Ardından da:

"Bir gün yine geliriz," dedi.

Deniz dalgasız olduğundan, kürekleri iyi iş görüyor, her kürekte epeyce yol alıyorlardı. Böyle giderlerse, iki saate kalmaz, köye varırlardı. Ökkeş'in karnı iyiden iyiye acıkmıştı, ama hiç sesini çıkarmıyordu. O da ninesinin bir an önce meraktan kurtulmasını istiyordu. Bir yandan da yumurtaları düşünüyordu. Kendi kendine:

"Haşlamam... Yok," diyordu, "haşlamam... Söyleyim nineme yağda pişirir. Üzerine de kırmızı biberle kimyon ekтім mi? Yoo yooo yağda da pişirmem, külden pişiririm. Ninem yumurtaları ıslak beze sarar, külün içine bırakır, az sonra yumurtalar sulu sulu pişer. Ondan sonra tepesinden bir pencere açtım mı, sonra küçük kaşığı da elime aldım mı?"

Daldı, babasına:

"Sonra ne olur buba?" dedi.

"Ne sonrası?"

"Elime küçük kaşığı aldım mı?"

"Ne bileyim oğlum ne olur?"

"Yinir buba yinir."

Ökkeş, yemek konusunu unutmak için arkadaşlarını düşündü. Başına gelenler büyüktü, ama onlara da söz vermişti, kocaman bir balık yakalayıp gelecekti. Şimdi arkadaşları onunla alay edecekler-

di. "Tutamamış, Ökkeş balık tutamamış," diyeceklerdi.

Sonra, ağları geldi aklına. Kocaman ağları parçalanmıştı. Babasına:

"Ağımız da gitti buba," dedi. Babası:

"Olsun," dedi. "Biz kurtulduk ya. Yine ağ ipi alırsın, yine öreriz. Ninen, sen, ben birkaç gün içinde örüveririz."

Ökkeş, kendi oltasına da üzülüyordu. Şimdi yeni bir olta edinmek gerekti. Oysaki oltası kaç yıllık oltasıydı. O oltayla ne balıklar yakalamıştı.

Köylerine yaklaştıkça, kocaman balık tutamadığına üzülüyordu. Hep de, o kocaman kafalı Recep aklına geliyordu. Şimdi karşısına dikilecek:

"Yalan yalan," diyecekti.

Babası boyuna küreklere asılıyordu.

Ökkeş:

"Buba, ver biraz da ben çekeyim," dedi.

Baba yorulmuştu. Ökkeş şöyle birazcık çekerse, kendisi dinlenir, ondan sonra daha güçlü çekerdi. Ökkeş de beceriyordu. Babasından öğrenmişti. Küreği suyun içine daldırıyor, sonra yanlıyor, geriye doğru çekiyordu. Kendi kendine bir de tempo tutturmuştu:

"Bir iki, bir iki."

Az sonra, Ökkeş'in babası yine kürekleri aldı. Bu kez küreklere daha hızlı asılıyordu. Kayık, sanki suyun yüzünde kayar gibi gidiyordu.

Köyleri gözükmüştü. Baba, köy gözükmünce daha çok heyecanlanmış daha hızlı küreklere asılmaya başlamıştı. Ökkeş, el sallıyordu. Sandalı köylülerden ilk kez Ramazan gördü.

Köylüler, bir anda Ramazan'ın başına toplandılar. Parmağıyla işaret ettiği yere baktılar. Ninenin yüreği heyecanla çarpıyordu. Kimin çarpılmıyordu ki? Ama bakalım, onlar mıydı?

Ağaca çıkan bir çocuk:

"Onlar onlar!" diye bağırırdı.

Başka bir çocuk:

"İki kişi var içinde," dedi.

Adamın biri de ağaca çıkmıştı. Müjde verir gibi:

"Ökkeş'i tanıdım," dedi.

Köylüler, sevinçle bağrıışmaya başladılar:

"Geliyorlar, onlar."

Hemen birkaç genç oradaki bir sandala atlayarak kürek çekmeye başladılar. İki sandal birbirlerine yaklaşınca, köylülerden biri Ökkeşlerin sandalına atlayarak, babasının elinden kürekleri aldı:

"Oh, çok şükür kurtuldunuz," dedi.

Artık köylüler iyice anladılar, gelenler Ökkeş'le babasıydı. Sandalı bile tanımışlardı. Nine ne yapacağını bilemiyor, bu kez de sevinçten ağlıyor:

"Ökkeşim, oğlum," diyordu. Hanife Hala:

"Ben demedim mi sana?" diyordu. "Geldiler işte."

Kayığın içindekiler Ökkeş'in babasına soruyorlardı:

Kayıtakiler:

“Ne oldu, nasıl kurtuldunuz?”

“Anlatırım,” diyordu. “Ben şimdiye dek böyle bir fırtına görmedim.”

“Biz de,” diyorlardı. “Dün gece burası da çok fenaydı. Gündüz gece devam etti.”

Önde, Ökkeşlerin kayığı, arkada öteki kayık kıyıya yanaşıyorlardı. Kıyı, bayram ediyordu. Koşuyorlar, ninenin yanına geliyorlar, ninenin sevincini hep birlikte tatmak istiyorlardı.

Ama Ökkeş üzülüyordu.

“Ah,” diyordu, “Tutamadım şöyle kocaman bir balık. Tuttum ama yedik. Bir tane daha tutsaydım şöyle kocaman balık.”

Ökkeş'in babası, sandal kıyıya yanaşır yanaşmaz, koştı annesinin boynuna sarıldı. Yaşlı kadın gözyaşlarıyla oğlunu kucakladı. Ardından Ökkeş ninesinin boynuna atıldı. Nine, torununu bağrında sıkmış bırakmıyordu, boyuna öpüyor, sarılıyordu.

Köylüler, birer birer Ökkeş'in babasının yanına yaklaşıp:

“Geçmiş olsun! Geçmiş olsun!” diyorlardı.

Birkaç köylü Ökkeşlerin kayığını çekmek için yanlarından tuttular.

“Haydi hop,” diyerek kayığı kıyıya çektiler.

Ama o da nesi, kayığın alt tarafına takılmış misinin ucu denize doğru uzanıyordu... Çok ileride bir şapırtı sesiyle su kaynıyordu. Köylülerden biri oraya

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

ÖKKEŞ BALIK AVINDA

koşarak gitti. Az sonra da elindeki kocaman bir balıkla oradan bağırdı:

“Balığa bakın balığa!”

Köylüler:

“Aaaaa,” dediler. “Ne kocaman balık o öyle?”

Ökkeş, inanamıyordu. Oltası sandalın bir yanına takılmış, gelirken kocaman bir balığı yakalamıştı.

Kocaman kafalı Recep, balığın yanına gelmiş, bir balığı elliyor, bir Ökkeş’e bakıyordu... Ökkeş, gözlerini süzmüş, çalımlı çalımlı:

“Tuttum,” dedi, “Ben tuttum...”

Kocaman balık Ökkeş’in elinde, ardında köylüler, sevinçle köyün yolunu tuttular.

KİTABIN ADI: ÖKKEŞ BALIK AVINDA

Adı:

Soyadı:

Nu.:

Okumaya Başlama Tarihi:

Okumanın Bitiş Tarihi:

1. Ökkeş'in babası neden balığa çıkmak istiyor?

.....
.....

2. Ökkeş'in sesi neden kısılıyor?

.....
.....

3. Ökkeş büyüyüp çok parası olunca ne almayı düşünüyor?

.....
.....

4. Ninesi Ökkeş'i neden çok seviyor?

.....
.....

5. Babası ile Ökkeş balığa çıkınca Karabaş ne yapıyor?

.....
.....

6. Ökkeş ile babasının adada neden az su içmesi gerekiyor?

.....

.....

.....

.....

7. Ökkeş'in ninesi neden ağlıyor?

.....

.....

8. Ökkeş ile babasının fırtınadan sonra sığındıkları adanın adı nedir?

.....

9. Babası denizdeyken birden neden endişeleniyor?

.....

.....

.....

.....

10. Ökkeş ile babası köye ulaşınca ninesi ne yapıyor?

.....

.....

.....

.....

